

ВІСНУЮ

Погодьтеся, ще півроку тому такий заголовок газетної статті багато хто сприйняв би іронічно. Принаймні спосіб мислення був би такий – ми всі воюємо з гріхом, беззаконням, зрештою, самі з собою. Оце і є фронт нашої боротьби – з точки зору Писання.

Часи міняються, і слово «фронт» або «події на східному фронті» викликають у нашій уяві реальні картини війни в буквальному значенні цього слова...

Мої роздуми перериває телефонний дзвінок з Луганщини: «У нас ситуація складна, але працюємо там, де це можливо. На цей момент потрапили під обстріл, нас затримали на блокпосту «ЛНР». Декілька годин зупинки (це в інтересах нашої безпеки) – і ми продовжуємо шлях до Харкова... Пройшли 20 блокпостів у зоні «відчуження». На останньому – несподівана зустріч – чоловік і син нашої сестри в Господі. Порозмовляли, засвідчили Слово Боже... Нині надзвичайно актуальна робота з біженцями. Роздаємо хліб і Слово...» Так брат Тарас ділиться своїми переживаннями у зоні конфлікту.

Війна робить нас іншими, виявляючи, хто є хто насправді. Змінюється наше мислення, відбувається переоцінка цінностей. Справді, чим, як не особливим проявом любові до тих, хто в зоні смерті і руйнувань, можна пояснити сотні тонн продовольства, сотні тисяч (а за деякими даними – уже мільйони) гривень для потреб біженців, для наших братів і сестер по вірі на Сході, для вояків.

Християни з церков західних та інших областей України і з Києва, християни-підприємці щедро і без вагань жертвують в ім'я Господа, а ще – ремонтують дахи, відновлюють зруйновані стіни будівель

Усе для фронту...

у Слов'янську, міняють вікна і двері – холоди на порозі, потрібно встигнути...

І ще про інший фронт я подумав. Справді, на переломі епох змінюється мислення, змінюються підходи до справ, з'являються нові пріоритети. «Наша війна» – це вже апостол Павло відкриває фронт для християн у м. Ефесі і рекомендує зброю

як для оборони, так і для наступу (Еф. 6:12). Господь Ісус Христос, наш Воєначальник, напрацював стратегію наступу розпочинаючи з Єрусалима, Юдеї, Самарії і аж до краю землі. З тих пір і до сьогодні бої продовжуються, і треба зауважити – не завжди для нас успішно. Передові загони Христових вояків, підкорювачів сердець і територій

для розширення Царства Христового – це місіонери.

Я не перебільшую. Це війська особливого призначення у Христовій армії. Вони постійно під обстрілами – як від ворогів, так і від своїх. Так званий «дружній вогонь» за військовою термінологією. Вони не завжди вчасно отримують підкріплення – і новими вояками, і матеріальними ресурсами, а це фінанси, продукти, одяг... Вони не проходять ротацию (через місяць, рік, п'ять). Вони тримають оборону і переходять у наступ там, де це можливо. А ще будують блокпости – доми молитви, а ще працюють з пораненими – центри реабілітації, а ще, хоч і поволі, але міняють мислення про призначення Христової Церкви на землі, про Христові наказ – ідіть по цілому світові і Євангеліє проповідуйте.

«У мене є мрія», – сказав одного разу Мартін Лютер Кінг, релігійний і політичний діяч США 60-тих років минулого століття.

Поділюся своєю мрією. Одного дня ми раптом зрозуміли повністю задум Христа – донести Євангеліє до краю землі. Перед входом у дім молитви – лозунг «Усе для фронту». Молитви і пости за звільнення територій від впливу диявола, збір коштів – рахунок іде на десятки і сотні мільйонів гривень – на підтримку місіонерського фронту. Сестри-пенсіонерки плетуть шапочки і светри, черга вантажівок – відправка продуктів, будматеріалів, техніки на передову. Служителі церков моляться і благословляють нові загони християнських вояків. Церква Христова переходить у наступ на всіх фронтах і вже наближається до «краю» землі.

Війна змінює мислення. Я вірю, що воно зміниться і ми визначимося з ціллю і стратегією Христа. Потрібно встигнути – Головнокомандувач повертається...

Микола СИНЮК.
Єпископ.

УКРАЇНІ

**Коли прийшов в Ніневію пророк,
Упокорившись врешті перед Богом,
Ходив по місту, зважуючи крок,
І говорив розмірено та строго:**

**«Ще сорок днів – й Ніневія впаде,
Ущент вона розбита конче буде!
Бог бачить зло! Не дінетесь ніде!..»
І чули люди. Й калялися люди!**

**І навіть цар поспішно з трону встав,
І зняв із себе вишукані шати,
І сів у попелі, і написав устав,
Що мають всі до Господа взивати!**

**Бог знає все. Бог бачив, що вони
Не напоказ, в молитві та без їжі –
У поканні... Лиха не вчинив,
Бо любить Бог, і милус, і тишить!**

**О Боже! Чи прийшли Твої суди?!
Вогнем війни обпалена дорога...
Ти, Україно, в попелі сиди,
Щоб розкривалось милосердя Бога!**

**Ти не дивись, як чинить твій сусід,
І не суди владик, вельмож діяння...
Лиш за своє дамо ми Богу звіт:
Чи є плоди, достойні покавання?**

**Бог терпеливий, мудрий і благий!
Достойний Він хвали, і слави, й честі!
Любов'ю нас бажає досягти,
Звільнити від гріха, п'їтьми, безчестя.**

**О, скільки гніву, зла та нарікань,
Слова проклять над рідною землею...
Ти, Україно, на коліна стань,
Щоб Бог підняв десницею Своєю!**

Галина ЛЕВИЦЬКА.

Зміни прийдуть тільки через вдячність Богові

Анатолій та Лідія Безкровні

Старший пресвітер церков ХВЕ Донеччини єпископ Анатолій Безкровний живе в м. Красноармійську – за 40 кілометрів від лінії фронту. Тож він добре знає, як нелегко сьогодні доводиться нашим співвітчизникам на сході України.

Разом із дружиною Лідією єпископ навідав церкву в Івано-Франківську і взяв участь в урочистому зібранні з нагоди святкування Дня подяки Богові. Його вражаюча проповідь надихає до віри в Бога і зміцнює надію на краще. Тому й пропонуємо її вашій увазі.

гуманітарна катастрофа. Навіть у нашому місті і в інших містах на неокупованій території вже більше трьох місяців не діють водопроводи. Розвозять тільки технічну воду, а питну треба купувати.

На окупованих територіях – дефіцит продуктів. І я дуже вдячний Богові і вам, всій Західній і Центральній Україні, за допомогу. Сьогодні звідусіль до нас ідуть гуманітарні вантажі, продукти хачування, тепла одіж для переселенців, яких дуже-дуже багато.

Проблемою переселенців ми довгий час займалися впритул. Приймали по 300-400 чоловік за день. На базі нашого дому молитви влаштували перевалочний пункт – ми організовано людей поселяли або переправляли далі, годували, купували квитки на дорогу і т. д.

Люди після стресів, бомбардувань, коли добами доводилося сидіти в підвалах, говорили, що в нас навіть повітря чистіше. Насправді Донбас – це Донбас, там чистого повітря немає, але коли небо мирне, коли не чути вибухів і пострілів, дихати легше.

Я не знаю, чому все це коїться, але вірю, що коли Бог це допустив, Він знає, чому. І у вічності ми отримаємо відповіді на всі питання. І я вдячний Богу за те, що християни Сходу і Заходу України єдині в молитві, як би диявол не намагався нас розділити.

У нашій області завжди були непогані відносини між християнами різних деномінацій. А сьогодні це проявляється по-особливому. Переселенці, бачачи, як ми допомагаємо їм, запитують, чому ми все це робимо. Багато хто думає, що це якась державна програма. Навіть наша місцева влада каже: «Якби не ви, ми б не справилися». У наметовому таборі МНС, розгорнутому в нашому місті, найбільше могли прийняти за добу 140 чоловік, і це було понад їх сили, як вони самі казали. А ми приймали до 400 людей день у день. Це нелегко. Працювали волонтери, без жодних державних субсидій. Але брати і сестри з усієї України і навіть світу висилають фінанси, допомагають продуктами, одягом.

Ми допомагали навіть тим, хто виступав проти України. Я розумів, що сини і чоловіки цих жіночок з дітьми воюють по той бік. Деякі з них самі запитували, чому ми їм допомагаємо. А я відповідав: «Якщо не ми, то хто вам допоможе? Ніхто. Нехай Бог просвітить ваш розум, щоб ви побачили оману, під дію якої потрапили».

Північну та Південну Корею населяють люди однієї національності, які мають одне коріння, спільну історію, однакову ментальність. Їх розділяє лише кордон, який виник півстоліття тому. У Північній Кореї, за приблизними оцінками, валовий національний продукт становить близько 900 доларів на душу населення, у Південній Кореї – близько 16 000 доларів.

У чому ж причина такої різкої відмінності? Відповідь проста: комуністична ідеологія забороняє віру в Бога, тому християн у Північній Кореї майже немає (або вони у глибокому підпіллі), натомість на півдні їх налічується до 40% загальної кількості населення. Неймовірний економічний вибух у Південній Кореї називають «корейським чудом», і одна з ключових причин такого чуда – глибока християнська віра.

Корейський феномен

понад мільйон вірних у 587 місцевих громадах. А базову церкву в самому Сеулі відвідує понад 830 тисяч людей.

Християни Кореї відкрито сповідають свою віру. Кожен з них – місіонер. Вони вважають своїм завданням нести вістку про Христа в інші країни. Тому Південна Корея – одна з найактивніших місіонерських країн і займає третє місце у світі за кількістю місіонерів, які працюють за межами своєї країни.

Щодо Північної Кореї (тепер Корейська Народна-Демократична Республіка), то традиційно головним центром корейського протестантизму був Пхеньян та північні провінції. Після 1945 року деякі радикально налаштовані священники підтримали комуністів, але переважна більшість кліру виступила проти нової влади. До кінця Корейської війни (1953 рік) влада КНДР дозволяла діяльність кількох парафій, але в кінці 50-х, із зміцненням режиму одноосібної влади Кім Ір Сена (який сам був вихідцем з родини протестантських активістів), християнство на Півночі було повністю заборонено. Тільки в середині 80-х років влада КНДР знову відкрила кілька церков, діяльність яких жорстко контролюють спецслужби.

Те, чого Республіка Корея досягла в економіці, тепер відоме як «економічне диво на річці Ханган». Після того, як в 1962 р. Корея стала на шлях радикальних економічних реформ, темпи її економічного зростання стали одними з найвищих у світі. У результаті в Кореї, яка була такою бідною аграрною країною, що не могла забезпечити свій народ продуктами харчування та найнеобхіднішими побутовими товарами, стала бурхливо розвиватися промисловість і значно виросли доходи населення.

За три десятиліття, з 1962 по 1992 рік, валовий національний продукт (ВНП) Республіки Кореї зріс з 2,3 до 294,5 млрд. доларів США. Ключем до такого успіху стало ухвалення стратегії розвитку, орієнтованої на зовнішні зв'язки, яка зробила експорт основною рушійною силою економічного зростання. Така стратегія виходила з особливостей країни, яка хоч і мала мізерні природні ресурси і вузький внутрішній ринок, зате могла використати могутні трудові ресурси. Важливу роль зіграли природна працьовитість і високий рівень освіти корейців.

У Республіці Корея найбільш розвинуті такі основні галузі індустрії, як електроніка, автомобілебудування, нафтохімічна промисловість, виробництво сталі та сталевих виробів, суднобудування, текстильна промисловість тощо. Тепер Республіка Корея посідає десяте місце у світі за масштабами економіки.

Історія Південної Кореї – це історія молитовної вірності християн. У християн Кореї палає вогонь «першого кохання». Вони люблять молитися. Тому саме в Кореї виник феномен «молитовної гори» – місця, куди корейці-християни приїжджають у ревною негублічній молитви, закрившись у невеликій кімнатці. Корейці люблять збиратися для молитви удосвіта, перед початком робочого дня. О п'ятій ранку в молитовних будинках Республіки Кореї линуть до Бога молитви за країну та за поширення Христового вчення.

Приклад Південної Кореї довів, що до економічного добробуту та індустріального прориву можна дійти не тільки ціною сотень тисяч життів, як за часів індустріалізації в СРСР, але через піст, молитву і ревно працю. Ora et labora (молися і працюй) – ось справжній рецепт економічного прориву нації. Прориву, досягнутого не жорстокістю диктатора, але вірою в Господа!

«БЛАГОВІСНИК», 1/2014.

За кілька десятиліть Південна Корея (Республіка Корея) переродилася з відсталого аграрної країни в передову промислову державу. І все це на тлі перетворення країни з нехристиянської у християнську. Тепер, за даними статистики, у Південній Кореї до 40% християн від 50-мільйонного населення, а в Північній Кореї (КНДР), за тією ж статистикою, християн майже немає. За приблизними оцінками, брат-християнин багатший за брата-атеїста майже у 18 разів! Отже, християнство може забезпечити відродження економіки й привести її до процвітання.

Християнізація язичницької Кореї – це історичний феномен, який не має аналогів у світі. Корея стала християнською буквально за кілька десятиліть. Із 40 відсотків християн у Південній Кореї протестантів майже 28%. Крім того, християнські церкви дуже активні, і тенденція до збільшення відсотка християн зберігається.

Перші безпосередні зв'язки між корейцями та християнами почалися наприкінці XVIII століття. У той період Корея перебувала в стані важкої моральної кризи. Прагнення знайти якісь нові ідеї привернуло увагу представників конфуціанської інтелігенції до християнських католицьких творів, які потрапляли в Корею з Китаю.

Наприкінці 70-х рр. XVIII століття в Сеулі виник гурток молодих дворян, які вивчали християнство за тими небагатьма книжками, що мали. У 1784 р. один з членів цього гуртка, Лі Син Хун, добився права відвідати Китай у складі корейської дипломатичної місії. Він зустрівся в Пекіні з іноземними місіонерами, прийняв хрещення і повернувся на батьківщину з численними католицькими творами. Лі Син Хун і його однодумці розпочали активну місіонерську роботу, і кількість прихильників нового віровчення серед корейських дворян стала швидко зростати.

Стурбований проникненням чужого і дивного вчення, корейський уряд, який зазвичай вирізнявся віротерпимістю, вирішив ужити рішучих заходів і під страхом смерті заборонив пропаганду християнства. Однак заборона не зупинила прихильників нової віри, і в 1791 р. у Кореї з'явилися перші мученики. З цього моменту корейський уряд протягом майже століття вів відчайдушну боротьбу з католиками, організувавши в 1785–1876 рр. десять великомасштабних кампаній з викорінення «західної ересі». Безліч корейських християн загинули на плаші та в тюрмах. Проте католицька громада існувала й росла.

Перший протестантський місіонер приїхав в Корею з китайськими Бібліями. Це був преподобний Роберт Томас. Він також став мучеником, а корабель «Генерал Шерман», на якому він приплив, був спалений (1866). Прямо перед смертю він дав Біблію людині, що вбивала його. Та людина прочитала її і пізніше стала християнином. У 1882 році американський уряд уклав з Кореєю договір, який відкрив двері для місіонерів. Вирішальну роль у масовому поширенні протестантського християнства зіграли американці, першим з яких був пресвітеріанієць Горацій Аллен, який прибув у Корею в 1884 році. Він не був професійним місіонером і забезпечував себе матеріально, служачи лікарем королівської сім'ї. За ним приїхали пресвітеріанські та методистські місіонери – Горацій Андервуд, містер Апензелер, Семюель Моффат, У. Дж. Рейнольдс та інші. Життя першої церкви в Кореї були притаманні вивчення Біблії, молитва (особливо молитовні зібрання о четвертій ранку), самозабезпечення, благовіст за принципом: кожен християнин – свідок Ісуса.

Протестантські місіонери з самого початку використовували Біблію корейською мовою, яку перекладали і друкували за кордоном. Місію поширювати Біблії, а значить, і свою віру, вони поклали на самих же корейців – тих так і називали – «квонсо», що означає «поширювач Біблії». Квонсо займалися не просто поширенням Святого Писання, але і його пропагандою, яка поєднувалася з ліквідацією неграмотності серед корейського населення і навчанням багатьох простих людей національному письму. Місіонери відкрили в Кореї перші лікарні й школи західного зразка, сприяли поширенню сучасних наукових і технічних знань. Християнами (в основному протестантами) була значна частина перших корейських політиків – «західників», активною була участь протестантів і в національно-визвольному русі в період колоніального панування японців 1910–1945 рр. Тож хоча на початку століття християни становили порівняно невелику

частку всього населення країни (1,5% в 1911 р.), вони відіграли особливу роль у тих численних перетвореннях, що тоді відбувалися в Кореї.

У 20-30-ті роки XX століття з християнством в Кореї сталася важлива метаморфоза, яка визначила його подальшу долю: воно стало сприйматися як національна релігія, повністю втративши відтінок «західності» й чужоземності. У цьому полягає докорінна відмінність між християнством у Кореї і в більшості країн Азії. Можливо, це пов'язано і з тим, що в Кореї колонізаторами були не європейці, які дуже любили підкреслювати свою християнськість, а японці-язичники. Вони переслідували місіонерів-християн і так посприяли тому, щоб народ сприймав тих як борців за їхню визволення.

Практично вся нова корейська інтелігенція разом з більшістю лідерів антиколоніального руху складалася з людей, які здобули освіту в християнських навчальних закладах і були віддані цьому віровченню. До того ж у колоніальний період церква була тим місцем, де звучала корейська мова, де друкували періодику та книги корейською мовою.

У Південній Кореї в 1945 році до влади прийшли колишні націоналісти-модернізатори, а серед цієї групи протестантство вже з самого початку XX століття мало величезний вплив. Показово, що в 1952–1962 рр. частка християн серед корейської еліти (найвище чиновництво і генералітет) досягла 41% (32,5% – протестанти, 8,5% – католики), у той час як частка християн у загальній чисельності населення наприкінці 50-х рр. становила лише 5,3%.

Після Корейської війни 1950–1953 рр. кількість християн в Кореї стала швидко зростати. У 70–80-ті роки християнство в Кореї перетворилося на домінуючу релігію не тільки серед міської інтелігенції, а й серед населення країни в цілому.

Найбільша церква світу розташована в Сеулі – столиці Республіки Кореї. Це церква повного Євангелія Йоййдо, яку заснував Йонгі Чо. Вона об'єднує

Київський мер обговорив з церковними діячами питання допомоги переселенцям

Після Майдану питання співпраці влади та релігійних організацій стало розглядатися під іншим кутом. Публічна соціальна діяльність релігійних організацій стає все більш помітною, священнослужителі різних конфесій активно займаються різноманітними гарячими соціальними проектами, залучені до активного волонтерства. Тому зустріч голови КМДА Віталія Кличка з представниками різних конфесій була присвячена саме актуальним соціальним проблемам.

Мер Києва окреслив основні сфери, які сьогодні потребують надзвичайної уваги. Зокрема це стосується переселенців. Сьогодні офіційно в Києві таких 30 000, але насправді

їх більше. Наразі працевлаштовані тільки 100 осіб, що саме по собі величезна проблема. Вони особливо гостро потребують «засобів особистої гігієни, одягу, посуду, продуктів тощо».

Представник Церкви адвентистів сьомого дня запевнив, що релігійні організації активно включені в процес допомоги біженцям з першого дня. Місію духовенства він бачить в тому, щоб якомога ефективніше соціалізувати та реабілітувати переселенців. Ще одна важлива мета – це робота примирення, тобто пропагування любові та прощення, що не може бути прописано в державних законах.

Директор Київської громади єврейських спільнот Анатолій Шенгайт, зреагувавши на окреслення майбутніх енергетичних проблем столиці, запевнив, що має власних спеціалістів з цього питання, та запропонував скоординуватися в єдиний штаб, щоб ефективно пережити зиму, яка обіцяє

бути найважчою за часи незалежності.

Його підтримав представник євангельської церкви «Благодать», а також зазначив, що приміщення їхньої семінарії віддані біженцям, а парафіяни регулярно відвідують поранених у госпіталах.

Про діяльність своєї організації відзвітував представник відділу соціального служіння та благодійності УПЦ (КП) о. Сергій Дмитрієв. Він розповів про діяльність психологічної служби допомоги, утвореної спільно з Кризовою службою психологів Майдану, а також про спільну акцію з мусульманами, юдеями, греко-католиками та протестантами – Автопоїзд миру та єднання, який стосувався проблеми біженців.

Максим Потапчук займається дітьми-біженцями та їхнім доглядом у Києві. Він певен, що саме у співпраці з Церквами можна досягнути максимальної ефективності.

Делегати від Всеукраїнського союзу церков євангельських християн-баптис-

тів попросили мера підготувати звернення в Європу, щоб представити себе на офіційному рівні задля отримання ще більше допомоги для біженців. Віталій Кличко відповів, що подібне звернення обов'язково буде зроблене, а представники релігійних організацій можуть вже сьогодні звертатися до різних департаментів КМДА, щоб налагодити співпрацю.

Представник відділу соціального служіння Церкви Християн Віри Євангельської Рустам Фатуллаєв розповів, що бачився з теперішнім мером років 20 тому, коли той заявив про свій намір стати чемпіоном світу з боксу. Тоді Рустам йому не повірив, однак сьогодні обидва брати стали чемпіонами. Фатуллаєв попросив, щоб мер і надалі дотримувався свого слова. «Давид сказав: Той, хто панує над людьми залишиться праведним, хто буде панувати в страху Божому. Завжди пам'ятайте, що людина править під Богом, а ми готові допома-

гати в цьому процесі», – наголосив він.

Про власні досягнення в допомозі відзвітували і представники УПЦ (МП). Священник з питань гуманітарної допомоги о. Владислав Тиханов розповів про діяльність центрів збору гуманітарної допомоги, соціальної адаптації та духовної підтримки та про можливість надання тимчасового житла з безкоштовними обідами для біженців.

Мер столиці підсумував виступ, запевнивши, що радий надзвичайній активності представників духовенства. «Найпотужніша зброя – це інформація, яку ми правдиво доносимо до людей. Чому брат вбиває брата? Це наслідки інформативного зомбування. Моя рука простягнута до кожного з вас, і я сподіваюся, що ми будемо проводити регулярні робочі зустрічі», – сказав він.

Варто додати, що в столиці діє Штаб допомоги на центральному залізничному вокзалі. Там постійно чергують спеціалісти від КМДА та Держслужби з надзвичайних ситуацій, готові надати допомогу новоприбулим до Києва. Віталій Кличко також підкреслив, що його заступник збере всі дані від релігійних організацій, щоб зробити єдину базу контактів на офіційному сайті мерії.

Тетяна МУХОМОРОВА.
PISY.

Зміни прийдуть тільки через вдячність Богові

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Ми всім дарували Нові Заповіти і продовжуємо їм допомагати. І досі в нашому домі молитви живуть люди, багато віруючих прийняли переселенців у свої домівки.

На моє запитання, чи відвідують вони якусь церкву, дуже багато людей відповідали: «Ні. Але розумію, що вже настав час». Ще навесні і влітку я дивувався, що стільки проблем і горя, а люди в церкву не йдуть. Але видно, для цього потрібен був час. Нині люди в церкву пішли – на кожному служінні нові і нові люди. Бог змінює людське мислення, особливо на звільнених територіях – у Слов'янську, Краматорську, інших містах... Сьогодні там люди з жахом згадують недалеке минуле і дуже бояться, що так звані «деенерівці» повернуться.

Ім нині є з чим порівнювати своє життя. Дуже часто ми щось недооцінюємо з тієї простої причини, що нам ні з чим порівнювати. Ми не цінуємо те, що маємо. І не дякуємо за це Богові.

Молитва за єдність України – це пряме виконання Божого Слова. Бог закликає молитися за наші міста, за країну, в якій ми живемо, за всіх, хто при владі, і за правителів. Це не політика, це справжнє, істинне християнство.

У нашому житті бувають різні плоди. На полі, де колосяться жита, можуть вирости і будяки. І за ними не треба доглядати, вони ростуть самі.

Дяка Богу, Він допомагає звільнятися від негативу, від гріховної природи, з якою ми боремося все життя... Ми не хочемо, щоб це було, але ж це є всередині нас. Якщо нас зачепити за живе... Навіть виправдання християнське придумали: «Якби мене зачепили, я б витерпів, але дітей моїх не чіпайте!..» Що таке діти – я знаю, у нас з дружиною семеро дітей. І знаю, що таке внуки, – їх у нас вже шестеро. Кажуть, діти – на час, внуки – назавжди. І якщо не лише дітей, а внуків зачепити – ми дуже багато чого можемо згадати і наговорити. Це плід. Добре весь час приносити правильний плід. Але не завжди це вдається.

Наш Бог – Добрий. І все добре приходить тільки від Бога. «Що ти маєш, чого б ти не взяв? А коли ж бо ти взяв, чого чванішся, ніби не взяв?» (1 Кор. 4:7). Ісус сказав: «... без Мене нічого робити не можете ви» (Ів. 15:5). Нічого – тобто нічого доброго, правильного, святого та істинного.

Я народився і виріс у християнській сім'ї. І я знаю, що таке нічні зібрання, гоніння, утиски, переписи і штрафи. Сьогодні багато християн про це не знають. Ми так звикли до свободи, що забули Боже попередження, що Він дасть свободу на короткий час. І ось на сході країни – війна.

Це не значить, що на Донбасі живуть найгірші люди, найбільші грішники. Ісус теж колись сказав: «Або ті вісімнадцять, що башта на них завалилась була в Сілоамі й побила їх, – чи думаєте, що ті винні були більше за всіх, що в Єрусалимі живуть? Ні, кажу вам; та коли не покається, то загинете всі так!» (Лк. 13:4-5).

Сьогодні багато гріха, насилля, жорстокості, несправедливості. Як Богові на все це дивитися? Адже Він – люблячий Бог. Він не бажає смерті грішника. Він не радіє, коли люди йдуть в загибель. Але Він бажає розбудити Церкву, бажає когось воскресити з мертвих, чиєсь серця звернути до ревного служіння, а не просто до ходіння на зібрання час від часу.

ПОЗИТИВНІ ЗМІНИ ПРИХОДЯТЬ ЧЕРЕЗ ПОДЯКУ

«Після того Ісус перейшов на той бік Галілейського, чи Тіверійського моря. А за Ним ішла безліч народу, бо бачили чуда Його, що чинив над недужими. Ісус же на гору зійшов і сидів там зі Своїми учнями... А Ісус узав хліби, і, подяку вчинивши, роздав тим, хто сидів. Так само і з риб, скільки хотіли вони» (Ів. 6:1-3, 11).

«Подяку складайте за все, бо така воля Божа про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:18). В оригіналі цей текст звучить так: «Подяку складайте, перебуваючи в будь-яких обставинах. Бо тільки в цьому воля Божа про вас»).

Багато людей, опинившись у неприємних обставинах, якось змиряються з цим. А деякі, не бажаючи змиритися, починають щось робити, щоб

змінити обставини. Проблеми, труднощі, невдачі і навіть трагедії стаються в житті кожної людини. Ми не зустрінемо жодного, хто не відчув болю і не переніс скорботи. Тому що є гріх і є диявол. Але те, як ми поведимося в цих тяжких обставинах, залежить особисто від нас і від наших взаємин з Богом.

Написано, що для Бога нема неможливої жодної речі (Ілк. 1:37). І так само написано, що тому, хто вірує, все можливе (Мр. 9:23). Одного разу небожитель запитав в Авраама: «Чи для Господа є річ занадто трудна?» (Вих. 18:14). Для Бога немає нічого важкого. Більше того, Він може зробити понад те, про що просимо або про що думаємо (Еф. 3:20).

Куди ми можемо сягнути у своїх думках? Чого можемо досягнути? Навіть того, чого в реальному житті ми ніколи не досягнемо. У дитинстві багато з нас у думках літали в космос. І Біблія каже – а я вірю всьому, що каже Біблія – що Бог може зробити набагато більше за те, про що ми думаємо. За умови, що це узгоджується з Його волею.

Але диявол часто нас обманює. Наробить якоїсь шкоди, а потім каже, що це зробив Бог. А інколи спотворює образ Божий, кажучи, що лише він або люди здатні допомогти – лише не Бог.

Насправді Бог Добрий. І там, у вічності, ми зрозуміємо, чому ті чи інші речі приходили в наше життя. Але ми повинні бути впевнені, що обману диявола не буде місця в нашому житті. За Богом – останнє слово! Головне – проявляти послух Божому Слову, а вдячність Богові – це вимога Його Слова.

Якось один чоловік сказав: «Бог засідає там, у неприступному світлі, як тиран, і вимагає Собі поклоніння, славослів'я і подяки». Я відповів, що насправді Бог не тиран, Він Добрий. Так, Він не демократ, Він ні з ким не радиться, але Він Добрий. Він керує всім і Він самодостатній. І водночас якщо Він чогось вимагає від мене, то це корисно, у першу чергу, для мене. Навіть якщо я чого не розумію. Але я вірю, що будь-який мій послух Богу і написаному Божому Слову незмінно приносить благословення в моє життя. І якщо я буду дякувати Богові, що б не ставалося в житті, це принесе благословення насамперед мені.

Тому я впевнений, що прорив у житті деяких людей не настав лише тому, що люди забули дякувати. Ми зосередили свою увагу на тимчасовому. Мені це неприємно, мені боляче, я цього не хочу, і я концентруюся на цьому, випускаючи з-під уваги Ісуса Христа, Його любов, Його милість і Його добре ставлення до мене.

А коли я сфокусований на Бозі, коли дякую Йому, хоча й не розумію, чому це сталося зі мною, – прийдуть переміни.

За Ісусом ішло багато народу. Але що ними рухало? Вони бачили чудеса. Я славлю Бога за те, що Він – Бог чудес. Але Божі чудеса не є міцним фундаментом нашої віри. Дуже часто люди, які прийшли до Бога через чудеса, відходять від Нього, коли чудес немає. З глибокою скорботою говорю про це. Знаю випадок, коли Бог виликував людину від невилікового гепатиту С, але ця людина сьогодні у світі. І таких прикладів, на жаль, немало.

Та коли ти просто довіряєш Богу, коли любиш Бога тому, що Він – твій Творець, що Він замість тебе зійшов на Голгофський хрест як твій Спаситель, і ти служиш Йому із вдячності, є чудеса чи ні, на всі потреби Бог відповідає чи ні, тоді Бог буде щось робити.

Учні любили Ісуса. Народ залишився внизу, а вони зійшли з Ним на гору. Гора символізує присутність Божу, наближення до Бога. І Він зробив чергове чудо. Подяку віддав, переломив хліб, роздав рибу, і згадаймо, скільки ще їжі залишилося.

У вдячності захована величезна сила. Кожен день і кожну мить ми повинні дякувати Богові. І не тільки за те, що бачимо, що маємо. «Як навіть в кошарі овець не стане, і виноград не дасть плода, славити не перестану Господа Христа».

Нам завжди є за що дякувати Богові. Він дав нам вічне життя. Він – Спаситель, Він відкрив нам те, що для багатьох закрито. Скільки людей читають Біблію, але так і не спроможні зрозуміти, що Ісус Христос – Спаситель світу.

Якось Ісус запитав Своїх учнів, за кого вважають Його люди і за кого – Його учні. Не думаю, що Ним рухала звичайна цікавість. Петро отримав відкриття від Бога. І Ісус сказав, що Сам Бог-Отець відкрив йому це, і на цьому відкритті Він збудує Церкву Свою.

Усім нам Отець відкрив, що Ісус Христос – Спаситель світу. Плоть не здатна це збагнути, людський розум не спроможний це усвідомити. А нам Отець Небесний це відкрив. І ми вийшли в життя вічне. Нам є за що дякувати Богові!

ТРИ РЕЧІ

Якщо ми постійно будемо вдячними перед Богом, Він зробить у нашому житті щонайменше три речі.

ПЕРШЕ – Бог звільнить нас від нарікання, ремствування і незадоволення. Ви бачили коли-небудь людину, яка ремствує? Бурчить, і сама не знає, чого. А ви бачили коли-небудь вдячного ремствувача?

Це нонсенс, такого не буває. Вони завжди в однаковому стані – всім і завжди незадоволені. Про них написано: «Ці ремствувачі, незадоволені з долі своєї, що ходять у своїх пожадливостях, а уста їхні говорять чванливе; вони вихваляють особи для зиску» (Юди 16).

Тобто щось добре вони можуть сказати, але насправді це фальш, бо мотиви корисливі. У своєму болоті нарікання і саможалю вони бачать лише себе, вони в центрі уваги і не бачать океану Божої любові, який оточує їх. І що би ви для нього не зробили, він буде незадоволений. Йому не потрібен ремонт у домі молитви, він проти евангелізації – вам що, нічого робити? Даш такому 100 євро – він обов'язково якщо не скаже, то подумає: «Міг би і 200 дати». Якщо ремствувач захворів, то його нежить – найтяжчий нежить у світі.

Одного разу я їхав провідати одну сестру. Вона хворіла на рак і переживала страшні болі – тоді це не було таких сильних знеболювальних. Я їхав, молився і плакав, бо розумів, що вона дуже страждає, а я не знав, як потішити її. А коли їхав від неї, то теж плакав – але вже із вдячності. Та сестра не сказала жодного слова нарікання. Навпаки, дякувала Богу і нам за те, що ми відвідали її.

І згадую іншу сестру, яка сильно обурювалася низькою зарплатою чоловіка, через що не могла купити собі омріяні чобітки.

Поки людина сконцентрована на собі, на своїх часто дуже завищених потребах, вона діє по плоті. Вона не бачить Бога, Який задовольняє всі наші потреби. Він це пообіцяв, і Він це робить. Коли псаломспівець казав, що не бачив праведника з простягнутою рукою, діти якого ждали би хліба, то мова йшла про хліб, а не про м'ясо. Бог забезпечує наші потреби, а не наші забаганки.

Бог приносить переміни в життя мужніх і рішучих людей. Не тих, хто ні риба ні м'ясо. І коли ремствувач, все-таки, відрве погляд від землі і зверне увагу на Бога, нарікання і незадоволення зникнуть. Вдячних ремствувачів не існує. Тому й написано: «Не нарікайте, як деякі з них нарікали, – і загинули від погубителя» (1 Кор. 10:10).

Іноді ми так грішимо своїм язиком, що накликаємо на себе прокляття. Згадаймо – Яків, не знаючи, що його улюблена дружина Рахіль украла божків свого батька Лавана, сказав, що

той, хто їх украв, помре. І незабаром при пологах Рахіль померла.

З 12 розвідників землі обітованої Богові довіряли лише двоє. Але ті десять настільки зворохобили народ, що люди почали нарікати на Бога і навіть хотіли вбити Мойсея. Вони говорили, що краще їм було померти... І Бог відповів: як ви сказали, так і буде.

Ремствувачам то жарко, то холодно, то голодно, то тихо. Усе не так! Але коли ти глянеш на Христа і Його Голгофський подвиг, то зрозумієш: є за що дякувати Богові.

ДРУГЕ – вдячність змінює якість самого життя. Вдячний Богові скаже, що в його житті багато добрих людей. А їх нітрохи не більше, ніж у інших. Просто він сам добрий. А поговорить з тим, хто лише на собі зацікнений, і він вам багато всякого наговорить.

Коли ми вдячні Богові, ми якісно інші. Ті двоє вірних Богові розвідників не злякалися велетнів – Бог сказав, що вони заволодіють землею, значить, не треба їх боятися. А в решті десятих було мислення сарани. І сараною вони виглядали не лише у своїх очах, але і в очах тих велетнів.

Колись давно я почув одну притчу. Якийсь фермер знайшов у полі орленя і забрав його на свою ферму. Воно росло разом із курми і виросло в молодого, сильного орла. Але і далі разом з курми греблося в гною. Якось там пролітав старий орел. Він побачив ту картину і обурено вигукнув: «Що ти там робиш? Твоє місце – небеса!».

Нам, християнам, дані крила молитви. Щоб ми могли підноситися набагато вище цих земних моментів. Слово Боже каже, що коли ми надіємося на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасніші з усіх людей (1 Кор. 15:19). Але ж наше життя там, на небесах. Ми тут тимчасово. І все, що відбувається навколо, – тимчасове. Коли ми опинимося у вічності, то зрозуміємо все, впадемо ниць перед Богом і проголосимо: воїстину все служить на добро тим, кого Він покликав.

Тому не длубаймося в землі. Злітаймо в небеса. У важких обставинах очікуймо Бога. Очікування – це добрий ґрунт для Божого чуда і прориву у твоєму житті. Згадаймо випадок, описаний в третьому розділі Дій святих апостолів. Петро з Іваном ішли до храму молитися. І там сидів один каліка. Він хворів від народження, більше 40 років, і давно міг змиритися зі своїм становищем. Тим більше, що ніколи не ходив. Але що побачили апостоли в його очах? Надію. Може, той каліка надіявся отримати якісь копійки. Але отримав набагато більше – зіцнення.

Тому хай твій відчай переросте в очікування. Чекай від Бога і молися. Може, тобі бракує всього одної молитви, аби отримати відповідь. Тому стій у вірі. Бог сильний! Бог могутній!

Є такий вираз – «синдром слона». Коли слона ловлять, його міцно зв'язують. Він намагається вирватися і до крові натирає ноги. Раптом щось відбувається в його розумі. Він усвідомлює, що не зможе вирватися ніколи. І ніколи вже не робить спроб звільнитися. Тепер його можна прив'язувати до маленького кілочка – як тільки мотузка натягнеться, він це відчує і зупиниться.

Не будьмо такими слонами. Вірмо, що Бог сильний все змінити в нашому житті. У нас є майбутнє.

І ТРЕТЄ, що робить Бог у відповідь на нашу вдячність, – Він вивільняє Свою благодать. Написано: «Усе-бо для вас, щоб благодать, розмножена через багатьох, збагатила подяку на Божу славу» (2 Кор. 4:15).

Чим більше ми дякуємо Богові, тим більше благодаті вивільняє Він у наше життя. Благодать – це те, чого без Бога не досягти ніколи. Ми спасенні благодаттю. І це Божий дарунок.

Апостол Павло писав: «Я працював більше всіх їх, правда, не я, але Божа благодать, що зо мною вона» (1 Кор. 15:10). Практично, у всіх своїх листах Павло дякував Богові – у труднощах, у голоді, пості, при кораблекрушенні. Він дякував за все, тому й стільки благодаті було в його житті. І результат – сотні тисяч спасених, зіцнення, воскресення з мертвих. Бог сильно вживав його.

Про Йосипа не написано, що він дякував Богові. Але написано, що Бог був з ним. І це дає підставу казати, що той чоловік не був ремствувачем. І коли після смерті батька Його брати налякалися помсти і намагалися щось йому пояснити, Йосип сказав, що все гаразд, що це Бог його привів в Єгипет, щоб спасти весь їх рід.

В один день сім перемін прийшло в життя Йосипа (див. Пс. 104:20-22 і Бут. 41:39-45). Він став правителем над Єгиптом і володарем після фараона. Він отримав: владу замість рабства – символом її був перстень; багатство замість убогості; повагу замість приниження; сім'ю замість самотності; повну свободу пересування замість тюрми. І він став наставником вельмож, а старійшин навчав мудрості. І це той, який раніше був позбавлений права слова.

Бог може робити переміни, якщо ми будемо вдячними Йому.

«...Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?» (Мт. 24:3).

Ірвін БАКСТЕР

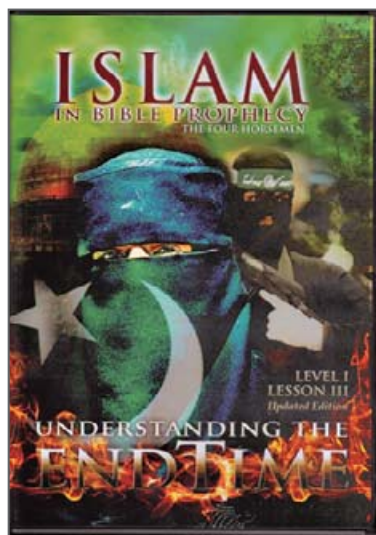

Іслам

Іслам у біблійних пророцтвах – це надзвичайно важлива тема. Після того, як 11 вересня 2001 року літаки врізалися у вежі Міжнародного торговельного центру в Нью-Йорку, увага цілого світу раптово зосередилася на ісламі, релігії, про яку багато з нас мало що знали. Погляньте на зйомки з Мекки – центру мусульманського світу в Саудівській Аравії. Кожен мусульманин хоча б раз в житті повинен здійснити подорож в Мекку, у серце землі пророка Магомета, котрий і написав Коран – священну книгу ісламської релігії.

Чи може бути так, аби біблійні пророцтва абсолютно нічого не говорили про цю дуже поширену релігію? Сьогодні спробуємо дати відповідь на це питання.

Слово «іслам» означає «покірність». Мусульманин – це послідовник ісламу. Статистика стверджує, що на сьогодні мусульман у світі в середньому від 1 млрд. 300 млн. до 1 млрд. 800 млн. чоловік. І я докажу вам, що Біблія говорила про іслам ще за 600 років до його виникнення. Упевнений, що багато з вас знайомі з пророцтвом про іслам. Просто ви про це не знаєте. І щоб розібратися з цим, згадаймо про чотирьох вершників Апокаліпсису.

мав лука. І вінця йому дано, і він вийшов, немов переможець, і щоб перемогти» (Об. 6:1-2).

А тепер прочитаємо про другого коня: «І коли другу печатку розкрив, я другу тварину почув, що казала: Підійди! (У кожного коня свій окремий колір!). І вийшов кінь другий, червоний. А тому, хто на ньому сидів, було дано взяти мир із землі та щоб убивали один одного. І меч великий був даний йому» (Об. 6:3-4).

Наступний кінь – чорний: «І коли третю

Багато книг було написано про цих вершників. На цю тему навіть знімали фільми. І все ж багато людей так і не зрозуміли справжнього значення пророцтва про чотирьох вершників.

Книга Об'явлення включає в себе три групи по сім речей: сім печаток, сім труб і сім чаш. Чотири вершники – це перші чотири з семи печаток, про котрі йдеться в шостому розділі Книги Об'явлення.

Прочитаємо цей уривок. «І я бачив, що Агнец розкрив одну з семи печаток, (зверніть увагу на одну важливу деталь: печатки знімає Агнец Божий Ісус Христос), і почув я одну з чотирьох тих тварин, яка говорила, як голосом грому: Підійди!». (Ці тварини – це херувими, про котрих писав Єзекиїль). «І я глянув, і ось кінь білий». (Кольори коней відіграють важливу роль, тому звертайте на них увагу). «І я глянув, і ось кінь білий, а той, хто на ньому сидів,

печатку розкрив, я третю тварину почув, що казала: Підійди! І я глянув, і ось кінь вороний (чорний). А той, хто на ньому сидів, мав вагу в своїй руці. І я ніби голос почув посеред чотирьох тих тварин, що казав: Кінь пшениці за динарія, і три ковші ячменю за динарія, а оливи й вина не марнуй!» (Об. 6:5-6).

А тепер погляньмо на опис четвертого коня: «А коли Він четверту печатку розкрив, я четверту тварину почув, що казала: Підійди! І я глянув, і ось кінь чалій (блідий). А той, хто на ньому сидів, на ім'я йому Смерть, за ним же слідом йшов Ад. І дана їм влада була на четвертій частині землі забивати мечем, і голодом, і мором, і земними звірами» (Об. 6:7-8).

Отже четверо коней: білий, червоний, чорний і блідий. На що це вказує? Під час вивчення біблійних пророцтв я виявив, що пояснення незрозумілих деталей треба шу-

кати в інших текстах Писання, які вказують на те саме пророцтво. Це чимось нагадує складання пазлів, шматок за шматочком. Якщо кожна деталь потрапить на своє місце – ми отримаємо повну картину.

Багато головних біблійних пророцтв повторюються двічі або тричі, а деякі і по чотири-п'ять разів. Пророцтво, яке ми розглядаємо, згадане в іншому місці Писання, у Старому Заповіті, і було воно написане за 600 років до Книги Об'явлення. Мова про текст із Книги пророка Захарія, 6:1-8. Це те саме пророцтво, що згадане в шостому розділі Об'явлення, так само з першого по восьмий вірші.

Пророк Захарія описує тих самих коней, тільки в його описі вони запряжені в колісницю. «І знову звів я очі свої та й побачив, аж ось чотири колісничі виходять з-між двох гір, а ті гори – гори з міді. В колісничі першій коні червоні, а в колісничі другій коні чорні, а в колісничі третій коні білі, а в колісничі четвертій коні пасасті, міцні. І відповів я та й сказав до Ангела, що говорив зо мною: Що це таке, мій пане? І Ангел відповів та й сказав до мене: це чотири небесні вітри (духи), що виходять після стояння перед Господом усієї землі. У котрим коні чорні, ті виходять до північного краю, а ті білі вийшли за ними, а ті пасасті вийшли до південного краю, а ті сильні вийшли й шукали ходи, щоб перейти по землі. І він сказав: Ідіть, ходіть по землі! І ходили вони по землі. І кликнув він до мене й казав мені, говорячи: Побач, ті, що вийшли до північного краю, заспокоїли духа мого в північному краї».

Отже, чотири вершники – це чотири духи. Що це означає? На що вказує? Про що говорять? Чи може сьогодні на світ впливати червоний дух? І в якийсь момент мене осілило: так, цей дух діє і впливає на світогляд людей, на їхній спосіб життя і на їхню віру. Жодного сумніву немає в тому, що це дух червоний. Ви безперечно чули про нього. Червоний дух, червоний Китай, червона Росія. Це ніщо інше, як комунізм, червоний колір – це загальноприйнятий символ комунізму. Цей дух впливає на психіку людини і визначає її систему цінностей і переконань, її світосприйняття. Комунізм – це потужний рух, це система переконань.

Як ми побачимо далі, кожен з вершників представляє основні системи поглядів, присутні в нашому світі. Будемо готові здивуватися. Отже, як червоний кінь описується в Об'явленні? Читаємо у шостому розділі: «А тому, хто на ньому сидів, було дано взяти мир із землі та щоб убивали один одного. І меч великий був даний йому».

Чи порушив комунізм мир від землі? Так! З самого початку, від Жовтневої революції. Чи забрав Радянський Союз мир із землі в 1917 році? Безумовно, це був жахливий переворот. Потім була Китайська революція, після якої в 1949 році до влади прийшли комуністи. А далі – Корея, В'єтнам і Конго.

Комуністи завжди приходили до влади за допомогою перевороту. І не дивно, бо їм була дана влада віднімати мир із землі.

Далі написано: «... щоб убивали один одного». Що це значить? А те, що комуністи знищують не лише своїх ворогів, але й один одного. Згадаймо: Сталін згубив життя 20 мільйонів громадян Радянського Союзу.

А з того часу, як комуністи Китаю в 1949 році прийшли до влади, за якихось 60 років, у результаті культурної революції в Китаї загинуло 60 мільйонів чоловік! Так, комуністи вбивають навіть своїх.

Далі пророцтво говорить: «І меч великий був даний йому». Скажіть, чи не володіє комунізм величезною військовою силою? Чи наслідиться хтось одночасно виступити проти Росії і Китаю? Ні, ніколи!

А пригадайте прапор Радянського Союзу. Червоний прапор із зображенням серпа і молота. Червоний колір – це символ комунізму і соціалізму. По суті, це два синоніми. Комунізм – це політична ідеологія, а соціалізм – це економічна система. Всеогулний Бог прорік, що одним із домінуючих світоглядів в останній час буде червона сила – сила комунізму.

Тепер перейдемо до наступного коня. Вороний кінь – це чорний дух. Чи існує в

нашому світі інша система переконань, яка, можливо, протилежна комунізму і яка представлена чорним духом? Так, така система є. По суті, останні 60 років холодної війни були змаганнями між комунізмом і капіталізмом.

Розгляньмо детальніше вершника на чорному коні. Що він тримає в руках? Меч? Ні! Міру, або вагу. Що символізує вага? Торгівлю, комерційну діяльність. Капіталізм рухають комерція і вільне підприємництво. Отже, ми маємо справу з духом, який надихає капіталізм.

У шостому вірші читаємо: «Кінь пшениці за динарія, і три ковші ячменю за динарія, а оливи й вина не марнуй!». Що це таке? Це нагадує пророчий опис стану фондової біржі. Індекс промислових акцій Доу-Джонса піднявся на стільки-то. Індекс американської телефонно-телеграфної компанії впав на стільки-то. Пригадуєте девіз Білла Клінтона, коли він балотувався в президенти? Уся сила – в економіці. Хоча в Буша-старшого був досить високий рейтинг, однак його не перевибрали, тому що економіка впала. У капіталістичній країні все обертається навколо економіки. Президенту капіталістичної країни все буде прощено, крім одного – нестабільної економіки.

Хтось може запитати, чи є докази того, що капіталізм представлений чорним духом? У 1966 році я уважно стежив за виборами в Німеччині. Адже останню тисячу років Німеччина перебувала в центрі європейської історії. Більшість імператорів Священної Римської імперії були вихідцями з Німеччини. Тому мені було цікаво знати, що відбувається в серці Європи.

У виборах брали участь дві головні партії: соціалістична партія була представлена соціал-демократами і капіталістична – християнами-демократами. Процес виборів був дуже напруженим. І врешті-решт виявилось, що ніхто не набрав більше половини виборців. І та й інша партія отримали по 40 з лишнім відсотків голосів. А сім відсотків дісталися маленький Вільній демократичній партії, ВДП. Щоб прийти до влади, християни-демократи або соціал-демократи повинні були створити коаліцію з ВДП. Вільній демократичній партії це було на руку. І хоча вона мала лише 7% голосів, однак почала вимагати великих повноважень. Після 30 днів перемовин християни-демократи і соціал-демократи розчарувалися у ВДП і вирішили щось зробити. Вони сформували так звану велику коаліцію. А ВДП залишили за бортом. Так оскільки християни-демократи набрали більше голосів, ніж соціал-демократи, то останні заявили: ви обирайте канцлера, а ми визначимо його заступника. Потім разом створимо уряд і будемо мати більшість.

Ось як з цього приводу висловився журнал «Тайм». Читаємо в випуску за 9 грудня 1966 року зі статті «Про вибори в Німеччині»: «Велика коаліція двох головних партій – соціал-запеклих противників стала союзом чорного і червоного. Це нагадує шлюб по розрахунку, але погодьтеся, що обидві половинки унікальні». Мова тут про унікальне виконання біблійного пророцтва.

Я завжди здогадувався, що чорний кінь був символом капіталізму, але в мене не було доказів. І тут найбільш популярний журнал в США «Тайм» підтвердив мої здогади. Чорний колір вони використали як символ капіталізму, а червоний – комунізму і соціалізму. Колір коня відповідає певній ідеології. З того часу я зрозумів, що чорний колір – це такий самий символ капіталізму, як червоний – комунізму. Хіба це не дивно, що Бог заздалегідь знав, які сили домінуватимуть в останній час, і попередив нас про це за допомогою відповідних кольорів.

Тепер поговоримо про білого коня, або білий дух. Що ж це за білий дух? Довго я не міг збагнути значення цього коня. Але якось читав серію проповідей в Індіанополісі, і коли зайшов в кабінет пастора церкви, на полиці побачив книгу Пола Бленчерна «Комунізм, демократія і католицька сила».

«Комунізм і демократія – це ж двоє коней, червоний і чорний. На якій підставі Пол Бленчер ставить католицизм в один

ряд з комунізмом і капіталізмом?».

Я позичив книгу і виявив, що вона дуже цікава. До речі, це була книга не про пророцтва і релігію, а про політику. Автор захищав ідею, що комунізм, демократія і католицизм – це три сили, три системи переконань, які контролюють спосіб мислення і поведінку людства. І там, зокрема, я прочитав таке: «Майже кожен міжнародний конфлікт в сучасній історії був породжений конфліктом між цими трьома силами: комунізмом, демократією і католицизмом».

Чи може католицизм бути білою силою? Я почав копати... Пошуки привели мене до книги «Ключі цієї крові», яку написав один із найвидатніших католицьких письменників ХХст. Мартін Малакаї. І ось що він написав в першому розділі цієї книги: «Питання зовсім не в тому, буде світове правління чи ні. Це вже вирішено. Усі нації стали взаємозалежними. Єдине питання полягає в тому, хто буде керувати світовим правлінням?».

Ці слова заінтригували мене, тому що я добре знав біблійні пророцтва про всевітнє правління. І ось що Мартін пише далі: «С лише три і тільки три геополітичні сили з доктринами і структурами, необхідними для світового правління: комунізм, католицизм і капіталізм».

Я був вражений – Мартін говорив те саме, що і Бленчер. Картина почала прояснюватися. Залишалося довести, що білий колір має відношення до католицизму. І я згадав, що папа римський традиційно зодягається в білі одяжі. Майже завжди, коли ви його бачите, – він в білому.

Якось мені довелося побачити гвинтокрил папи. Він був білого кольору. А пригадуєте спробу замаху на папу Павла II в 1981 році? Після цього для його появи на публіці сконструювали куленепробивний автомобіль. Його назвали «папообійль». Якого він кольору? Білого! Пізніше я дізнався, що авіакомпанія «Ал Італія» надає папі літак для його подорожей по світу. Якого кольору цей літак? Білого. І тепер дайте відповідь на питання: якби в папи був кінь, якого кольору це був би кінь? Думаю, відповідь очевидна: білого кольору.

А тепер пригадаймо, що сказано про вершника на білому коні в Об'явленні в шостому розділі: у нього є лук, але він не стріляє. У нього є зброя, але не така, як у всіх у світі. Іншими словами, він озброєний, але не стріляє. Далі сказано, що йому був даний вінок або корона. Виявляється, до 960 року папи ніколи не носили вінців. Здається, папа Григорій був першим папою, який надів корону. Ця красива потрійна корона досі зберігається в музеї Ватикану. Виходить, усі деталі пророцтва підтверджуються.

Отже ми дізналися про чотирьох коней – білого, червоного, чорного і блідого. Ми проаналізували трьох із них і зробили вражаючі відкриття. Пол Бленчер і Мартін Малакаї, незалежно один від одного, написали про три геополітичні сили, яким відповідають білий, червоний і чорний кольори. Ми також з'ясували, що пророцтва в Захарія 6:1-8 і Об'явленні 6:1-8 – це одне й те саме пророцтво. Вони говорять про коней однакових мастей. Більше того, ми виявили, що білий кінь – це католицька система поглядів, одна з основних релігій світу. Червоний колір – символ комунізму, одна з світових ідеологій. Чорний кінь – символ капіталізму, одна з головних систем переконань.

Якщо це так, то всі три печатки вже давно були зняті. Деякі люди вважають, що ці печатки будуть зняті лише в останні сім років. Але це неможливо, бо ми знаємо, що католицизм став офіційною релігією в 300 році нашої ери. Знаємо також, що Карл Маркс написав Маніфест комуністичної партії в 1848 році. Нам відомо, що в останній час капіталізм був і залишається потужною силою. На що це все вказує? На те, що зняття печатки, про що написано в Об'явленні, – це довготривалий процес, який завершиться Армагедоном, коли всі царства цього світу стануть царствами нашого Господа.

Сім труб – це менш тривалий процес, який також завершиться Армагедоном. Сім чаш – це зовсім короткий процес, який також завершиться Армагедоном.

ОСТАННЬОГО ЧАСУ

Треба відзначити, що правління останнього часу на чолі з антихристом асоціюється в Об'явленні, у 17-му розділі, з червоним кольором. На що це вказує? На те, що світове правління останнього часу на чолі з антихристом буде соціалістичним або комуністичним. І це правління формуються просто зараз. Недавно журнал «Ньюсвік» надрукував статтю «Тепер ми всі соціалісти». В останній час видається багато статей про те, що капіталізм і вільне підприємництво мертві. І що ми зараз переходимо в глобальне соціалістичне суспільство.

Отож ще раз пригадаймо, що написано в пророцтві Захарія в шостому розділі. А там написано, що четверо коней – це четверо духів, які виходять від Господа всієї землі. Червоний – це комунізм, чорний – капіталізм, білий – католицизм. А яке ж значення четвертого коня і четвертого вершника?

Звернімося до нашого головного тексту – Об'явлення 6:7: «А коли Він четверту печатку розкрив, я четверту тварину почув, що казала: Підійди! І я глянув, і ось кінь чалій. А той, хто на ньому сидів, на ім'я йому Смерть, за ним же слідом йшов Ад. І дана їм влада була на четвертій частині землі забивати мечем, і голодом, і мором, і земними звірами».

Я довго старався докопатися до значення цього останнього коня. Він для мене був загадкою. І врешті-решт я опустив руки. Тут сказано, що це смерть, значить, я буду навчати, що цього вершника зовуть Смерть, а за ним слідом йде Ад. Чим раніше людина помре, тим менше в неї буде шансів спаситися і тим більша ймовірність того, що вона потрапить в пекло.

Чесно признаюся, мене це пояснення не влаштувало. Я точно знав, що перші три вершники – це католицизм, комунізм і капіталізм. Мені здавалося, що смерть аж ніяк не вписується в їхню компанію. Отже, я щось пропустив.

Але кілька років тому я знову повернувся до цього пророцтва. І виявив, що слово «чалій» («блідий») було перекладене з грецького слова «хлорес». Я гадав, що хлорофіл (тобто «хлорес» і «філ») надає рослинам зеленого кольору. І виявив, що в перекладі це слово означає «зелений». Чому ж тоді воно перекладене як «блідий»?

Тоді я вирішив прослідкувати, скільки разів слово «хлорес» зустрічається в Новому Заповіті. Чотири рази. У Марка 6:39 читаємо: «І звелів їм усіх на зеленій траві посадити один біля одного». Слово «хлорес» тут переклали як «зелений». В Об'явленні 8:7 сказано: «І спалилась третина землі і згоріла третина дерев, і всіляка зелена трава погоріла...» Тут також вжито слово «хлорес». В Об'явленні 9:4 йдеться про те, що сарани було наказано, аби вона не шкодила зеленій траві, ані жодному зілля, ані дереву, але тільки людям, які на чолах не мають печатки Божої. Тут теж слово «хлорес» перекладено як «зелена».

А тепер вернімося до Об. 6:8: «І я глянув, і ось кінь чалій. А той, хто на ньому сидів, на ім'я йому Смерть». Дивно виходить. Скрізь слово «хлорес» перекладається як «зелений», а тут чомусь – «блідий». Чому? І тут до мене дійшло. Умлі перекладачі повинні доносити не тільки буквальне значення слова, але й зміст сказаного. Ціком розуміло, що слово «зелений» напрошувалося, коли мова йшла про рослинність. А коли перекладач дійшов до коня, то, мабуть, замислився. Зелений кінь? Нічого подібного ніхто не зустрічав. Зеленого коня в природі не існує. І перекладач починає перебирати в уяві інші можливі переклади слова. Один з варіантів – «блід-зелений». Слово «хлорес» може означати «зелений», а може означати «блідий». Але правильний переклад – це зелений кінь.

Ми вже вибудували певний ряд: католицизм, комунізм, капіталізм, кожен з вершників представляє основні системи поглядів, які присутні в нашому світі. Чи є

ще якийсь «ізм», символом якого є зелений колір? У католицизмі – білий колір, у комунізмі – червоний, у капіталізмі – чорний. А яка система переконань представлена зеленим кольором?

Щоб знайти відповідь на це питання, прочитаємо замітку, яку я знайшов в енциклопедії. Під заголовком «Войовничий іслам прийшов в Америку» її написав Деніел Пайпс. І ось що він пише: «Після падіння в 1991 році Радянського Союзу люди заговорили про те, що на зміну марксистсько-ленінській ідеології комунізму має прийти іслам як необхідний супротивник Заходу. Мовою символів на західному стенді злочинців зелений колір ісламу змінив червоний колір комунізму».

Ця замітка не носила духовного чи пророчого характеру, це була винятково політична замітка. Деніел Пайпс говорить: «Ми весь час боялися червоної сили марксизму, тепер же ми боїмося зеленої сили ісламу».

Емпайр Стейт Білдинг

році на честь закінчення рамадану найвища будівля Нью Йорку – Емпайр Стейт Білдинг була оздоблена зеленою підсвіткою – на знак поваги до ісламу. Виглядає на те, що власники цього хмарочосу побоювалися, що їхнє дітище спіткає доля веж-близнюків. Тому вони заявили: «Ісламе, ми любимо тебе, ми твої друзі. Будь добрим, не чіпай нас».

Отож робимо висновок: іслам – це релігійно-політична ідеологія, яку сміливо можна поставити в один ряд з католицизмом, комунізмом і капіталізмом.

Що ж нам відомо про вершника на зеленому коні? Що ім'я йому Смерть. Насправді іслам – це культура смерті. Іслам вихваляє смерть. Згадаймо терористів-смертників. Іслам – це культ смерті. Скільки вибухів смертників відбулося за останні 10 років? 500? А може, 1000? Та ми вже з рахунку збилися.

Іслам – це єдина релігія, яка народжує терористів-смертників. Пригадайте, що всі шахіди були прихильниками ісламу.

Скільки шуму наробив датський карикатурист, який зобразив Магомета в тюрбані у вигляді бомби з запаленим фітелем як символу ісламського тероризму. Мусульман ця картинка образила, але вони обурилися не бомбою, а тим, що хтось насмілювався так зобразити Магомета. І у відповідь почали спалювати церкви і вбивати людей.

Таким чином, вони насправді довели, що іслам – це аж ніяк не миролюбива релігія. Кілька карикатур породили масу безпорядків, підпалів і вбивств.

Так, іслам – це культура смерті. Іслам вихваляє смерть. Коли їхнім дітям виповняється два роки, їх починають навчати, що найбільше життєве досягнення – це смерті в ім'я Аллаха. Іслам – це культ смерті. Взаємін за мученицьку смерть молодим обіцяється миттєвий доступ в рай і розваги з чорноокими красунями.

Ось як мати одного зі смертників прокоментувала вчинок свого сина, який підірвав себе і кількох євреїв: «Він завжди мріяв про шахад (клятву вірності). Мученицька смерть за віру була смыслом його життя. Я йому якось сказала: «Дорогий синку, ми всі хочемо бути шахідами». А він відповів: «У цілому світі для мене немає дівчини. Мені ніхто не підходить. Я хочу одружитися лише з чорноокою». І я сказала: «Якщо ти цього хочеш, тобі потрібний шахад». Слава Аллаху за таку велику честь, що мій син – шахід. І в мене не тільки один син – шахід, усі шахіди – мої діти. Це моя честь, моя гордість».

І це не якийсь винятковий випадок. Перш ніж влаштувати вибух, смертники роблять відеозаписи. Вони звертаються до своїх родичів зі словами: «Я надіюся, що ви пишастесь мною. І я дуже радий, що можу померти заради Аллаха». Після перегляду таких записів батьки і матері зазвичай влаштовують танці. Вони веселяться і торжествують. Вони безмежно гордяться своїми дітьми. Тому що мусульмани навчені, що лише мученицька смерть в ім'я Аллаха може гарантувати спасіння. Ясір Арафат при житті якось сказав: «Сподіваюся, що і я колись стану мучеником за Аллаха». Отож іслам – це дійсно культура смерті.

Вершника на зеленому коні так і звали – Смерть. Молодим смертникам навіюють, що відразу після самопідризу в ім'я Аллаха вони потраплять в рай. Однак таке вчення йде врозріз з Біблією. Біблія говорить, що

Мекка

частка всіх убивць – в озері вогненнім. Ось вам і обман.

Пам'ятаєте, що слідує за вершником на зеленому коні? Ад. Не рай, а Ад. Яке величезне розчарування для шахідів. Якщо ти відняв у когось життя, не сподівайся опинитися в раю, як навчає іслам. Біблія однозначно говорить, що за Смертю слідує Ад.

Про що ще йдеться в пророцтві? Там сказано, що вершнику на зеленому коні дана влада над четвертиною землі. Сьогодні число мусульман – від 1,3 до 1,8 млрд. чоловік. А населення землі – 7,3 млрд. людей. Іншими словами, мусульмани становлять четверту частину населення. Ім дана влада над четвертою частиною землі вбивати мечем.

Причому улюблена форма вбивства в ісламі – відсічення голови. Ось один репортаж: «Американці і їхній президент, англійці та сіоністи – зіпсовані істоти. Аллах великий, і якщо йому буде до вподоби, о наці Магомета, то навіть камінь буде кричати: ось євреї ховається за мною. Підійди, о мусульманине, і відсічи йому голову. І ми будемо відсікати до тих пір, поки жодного єврея не залишиться в живих».

Отож зеленому духу дана влада вбивати мечем і голодом. 96% мусульман живуть в Африці і на півдні Азії в найбідніших частинах світу і страждають від голоду. Чи ви бачите, наскільки точно це пророцтво? Так, це зелений дух, офіційний символ ісламу. Бог описав нам ситуацію до найменших подробиць. Щоб ми знали, що таке цей вершник на зеленому коні.

Але настав вже час зеленого вершника чи ще ні? Відомо, що вершник на зеленому коні з'явиться після зняття четвертої печатки. П'ята печатка – це велика скорбота. Значить, ера зеленого коня, епоха підйому і розквіту ісламу, настане напередодні Великої скорботи. Якщо ви знайомі з біблійними пророцтвами, то вам відомо, що кроки Великої скорботи вже чути.

Прочитаємо про п'яту печатку: «І коли п'яту печатку розкрив, я побачив під жертвничим душі побитих за Боже Слово, і за свідчення, яке вони мали. І кликнули вони гучним голосом, кажучи: Аж доки, Владико святий та правдивий, не будеш судити, як не мститимеш тим, хто живе на землі, за кров нашу? І кожному з них дано білу одежу, і сказано їм іще трохи спочити, аж поки доповнять число їхні співслужби, і брати їхні, що будуть побиті, як і вони» (Об. 6:9-11).

Душі вбитих під час Великої скорботи кричать, вони не присутні на землі фізично, але їхні душі живі, і вони кричать гучним голосом. До яких пір Ти не відомстиш тим, хто живе на землі, за нашу кров? І у відповідь чують: почекайте ще трохи, до кінця скорботи.

Перед Великою скорботою відбудеться ще одна важлива подія, яка прямо пов'язана з ісламом. В Об'явленні в дев'ятому розділі у віршах з 13-го по 18-й говориться про війну, в якій загине третина людства. Ця війна почнеться біля річки Євфрат. Річка Євфрат бере початок в Туреччині, проходить через Сирію і частину Іраку і впадає в Перську затоку. Це цікаво, тому що кожен сантиметр Євфрату проходить саме через мусульманські території. Скажіть, а де сьогодні відбуваються битви? 145 тисяч американських військових перебувають на берегах Євфрату. Багато людей вважає, що описана в книзі Об'явлення війна відбувається прямо зараз. Багато світових лідерів стверджують, що третя світова війна вже почалася. Ми ще багато чого не знаємо. Але очевидно одне: дух ісламу переживає період розквіту.

А що відбудеться після Великої скорботи? Переходимо до шостої печатки. «І коли шосту печатку розкрив, я поглянув, і ось сталося велике трясіння землі, і сонце

зчорніло, як міх волоссяний, і ввесь місяць зробився, як кров... І на землю попадали незрілі плоди, коли потрясе сильний вітер... І небо сховалося, згорнувшись, немов той сувій пергамену, і кожна гора, і кожен острів порушилися з своїх місць... І земні царі, і вельможі та тисячники, і багаті та сильні, і кожен раб та кожен вільний, поховалися у печери та в скелі гірські, та й кажуть до гір та до скель: Поспадайте на нас, і позакривайте ви нас від лица Того, Хто сидить на престолі, і від гніву Ангеля!.. Бо прийшов це великий день гніву Його, і хто встоїти може?» (Об. 6:12-17).

Усе це відбудеться напередодні Другого приходу Христа. Спочатку – вершник на зеленому коні, потім – Велика скорбота і далі – Другий прихід Ісуса Христа. «Сонце зчорніло, як міх волоссяний, і ввесь місяць зробився, як кров... І на землю попадали незрілі плоди, коли потрясе сильний вітер... І небо сховалося, згорнувшись, немов той сувій пергамену, і кожна гора, і кожен острів порушилися з своїх місць... І земні царі, і вельможі та тисячники, і багаті та сильні, і кожен раб та кожен вільний, поховалися у печери та в скелі гірські, та й кажуть до гір та до скель: Поспадайте на нас, і позакривайте ви нас від лица Того, Хто сидить на престолі, і від гніву Ангеля!.. Бо прийшов це великий день гніву Його, і хто встоїти може?» (Об. 6:12-17).

А ось що Сам Ісус сказав про це у Своїй промові на Оливній горі. Звернімося до Євангелія від Матвія. На самому початку учні запитали Ісуса Христа: «Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?» (Мт. 24:3).

Весь 24-й розділ Євангелія від Матвія – це пророка відповідь Ісуса. І, як бачимо, мова тут про ті ж події, що відбудуться після шостої печатки. Той самий опис, що і в Об'явленні 6.

Отож шоста печатка – це Армагедон і Друге пришествя Христа. В Євангелії від Матвія пояснюється подія, як будуть передувати поверненню Христа і супроводжувати Його. «І зараз, по скорботі тих днів, сонце затмиться, і місяць не дасть свого світла, і зорі попадають з неба, і сили небесні порушаться. І того часу на небі з'явиться знак Сина Людського, і тоді заголосять всі земні племена, і побачать вони Сина Людського, що йтиме на хмарах небесних із великою потугою й славою. І пошле Ангелів Своїх Він із голосним сурмовим гуком, і зберуть Його вибраних від вітрів чотирьох, від кінців неба аж до кінців його» (Мт. 24:29-31).

Так відбудеться Другий прихід Христа. І він не за горами. Другий прихід нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа дуже близький. Що це означає для нас? Адже ми живемо в останній час. Що нам робити? Уткати якомога далі? Будувати бомбоховища? Як спаситися? Чим займатися в ці останні часи?

У Книзі пророка Даниїла в 11-му розділі в 32-33 віршах записано пророцтво про наш час. Зокрема, там сказано: «А тих, хто чинить несправедливе на заповіт, він прихилить через лестошці». Він – це антихрист, світовий диктатор останнього часу. Він об'єднестить людей і підштовхне до компромісу.

А що ж будуть робити справжні поклонники живого Бога? «А народ, що знає свого Бога, зміцніє та й діятиме». Тут йдеться не про номінальних і теплих християн, але про людей, які знають свого Бога і ходять з Ним.

Що ж із ними буде? Може, вони ослабнуть, розчаруються і впадуть у відчай? Ні, там написано, що народ, який шанує свого Бога, «зміцніє та й діятиме». А розумні з народу навчатъ багатьох».

Виходить, що деякі люди проявлять себе з гіршого боку, а деякі – з кращого. Розумні з народу навчатъ багатьох. То чим ми повинні займатися? Підпаст під дію духа апатії і компромісу? Звичайно, ні. Ми повинні оновити своє посвячення Ісусу Христу. Сьогодні в'ялі християни нікому не потрібні.

Далі буде.

ВІРУЮ

Прокляття таємних гріхів

В усі часи історії людства найбільш поширеними були сексуальні гріхи. Через них було зруйновано немало доль і життів людей. Перед спокусливим духом цього підступного гріха часом не могли встояти навіть посвячені Богові люди. Цар Соломон, володіючи великою мудрістю Божою, «не упустив свого шансу» при візиті цариці Савської і поклав початок династії царів в Ефіопії. Наприкінці життя він полюбив багато чужоземних жінок, які схилили серце його до чужих богів.

Біблійний герой Самсон, який володів великою силою від Бога, позбувся її через похоть очей. Диявол зіграв з ним злий жарт: його вороги викололи йому очі. Цар Давид гаряче любив Господа, та все ж не міг встояти перед гріхом перелюбу.

Бог возвеличив простого пастушка Давида, давши йому царство, владу, людей, гроші, успіх, тобто все, чого б бажала досягти кожна людина. «І пересвідчився Давид, що Господь поставив його міцно царем над Ізраїлем і що Він підніс царство його ради народу Свого Ізраїля. А Давид узяв ще наложниць та жінок з Єрусалиму...» (2 Сам. 5:12-13).

Успіх і слава часто сприяють втраті правильного курсу і захоплюють до розваг і догоджання тілу. Чим вище матеріальне становище, тим значимішою починає вважатися себе людина, і тим більше її падіння.

Жінки були слабким, вразливим «місцем» в житті Давида. Одного разу він замість того, щоб вирушити в похід, залишився в Єрусалимі. «І сталося надвечір, і встав Давид із ложа свого, і проходжувався на даху царського дому. І побачив він із даху жінку, що купалася. А та жінка була дуже вродлива. І послав Давид, і запитався про ту жінку. А посланий сказав: «Та ж то Вірсавія... жінка хіттянина Урії!». І послав Давид посланців, і взяв її. І вона прийшла до нього, і він поклався з нею... І завагітніла та жінка. І послала вона, і донесла Давидові її сказала: «Я завагітніла!» (2 Сам. 11:2-5).

Найчастіше такі історії трапляються тоді, коли ми не там, де повинні бути. Царю належало бути в чолі свого війська, а він залишився вдома. Військо воювало — він проходжувався. Коли людина не зайнята працею, порожнеча в її голові починає заповнюватися дурницями.

Отож виник знайомий класичний трикутник. І замість того, щоб у всьому покаятися, Давид не хоче нищити свою репутацію царя і чесною людини. Він вирішує відкликати з війни чоловіка Вірсавії і приховати цей гріх. Урія, гідний воїн і відданий слуга Давида, ні про що не здогадується. Він відмовився спати у своєму домі з дружиною, коли всі воїни — на війні. Давидів план зірвався. І Давид вирішує іншим способом виправити ситуацію. Він пише листа воєначальнику: «Поставте Урію спереду найтяжчого бою і відступіте від нього, щоб він був ударений, і помер» (2 Сам. 11:15). Урія відправився виконувати свій обов'язок, несучи в листі вирок про власну смерть.

План спрацював, Урія вбили, жінка стала вільною, гріх прихований, репутація не підірвана. Але чомусь не було радості на серці в Давида.

Зло було вчинено перед очима Господа. І сказав Господь через пророка Натана Давидові: «А тепер не відступить меч від твого дому аж навіки за те, що зневажив ти Мене, і взяв дружину хіттянина Урії, щоб була тобі за жінку... Ось Я наведу на тебе зло з твого дому, і заберу жінок твоїх на очах твоїх, і дам ближньому твоєму, а він покладеться з жінками твоїми при світлі цього сонця. Хоч ти вчинив потаємно, а Я зроблю цю річ перед

усім Ізраїлем та перед сонцем...» (2 Сам. 12:10-12).

Давид усвідомив свій гріх і покався. І пророк продовжив: «Господь зняв твій гріх, — не помреш! Та... син твій, народжений тобі, кінце помер» (2 Сам. 12:14). Бог протиставив Давидові, залишив йому життя і царство над Ізраїлем, але син, що народився у Давида від Вірсавії, помер. І це були тільки перші «сходи» посіяного злого вчинку. «Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!» (Гал. 6:7). Те, що «посієв» Давид, дозрівало, і «врожай» він пожав у житті своїх дітей.

Син царя Амнон полюбив свою сестру Тамару, але замість того, щоб просити її руки, він скористався порадою друга, прикинувся хворим і попросив сестру приготувати йому їжу. Залишившись наодинці, він схопив її і «збездистав її, і лежав із нею... І по цьому дуже зненавидів її Амнон великою ненавистю, бо ця ненависть, якою він зненавидів її, була більшою від любови, якою любив її» (2 Сам. 13:14-15).

Другий син Давида Авесалом зненавидів за це Амнона і затаїв зло на нього. Через два роки він зумів відомстити братові за сестру. Напоївши його, він наказав слугам вбити Амнона. Слуги наказ виконали. «Згвалтована дочка, вбитий син» — луною відізначалася в пам'яті батька ситуація: пролита кров Урії, а тепер і його сина Амнона, Давид взяв чужу дружину, тепер силою взяв його дочку.

Авесалом втік від батьківського гніву, розбитий і принижений. Нарешті він дістав дозвіл повернутися додому, але не смів потрапляти батькові на очі. Яка щедрість і милість, яке «великодушне» батьківське прощення! Авесалом жив вдома, але обличчя царського не бачив, і в серці сина дозрівав план помсти. Авесалом вирішив зайняти царське місце.

Зміцнівши силою і лестощами зібравши людей, він збунтувався проти батька свого, і Давид втік; залишивши десять дружин і наложниць.

«А Давид сходить узбіччям... та все плакав. А голова його була покрита, і він ішов босий» (2 Сам. 15:30). Ніхто не вражає так боляче серця батьків, як власні діти. Чому син вчинив так підступно, чому не дочекався часу, коли батько сам би віддав йому частину спадку і належну царському сину шану? Але Авесалом вибрав дорожку обману, підступу і безчестя. Коли батько втікав, «... Авесалом прийшов до наложниць батька свого на очах усього Ізраїля» (2 Сам. 16:22) і спав з ними. Те, що колись вчинив таємно батько, тепер вчинив його син перед очима всього народу. Який сором!

Так таємні гріхи батьків стають явними в житті дітей. Але й це ще не все, Авесалом задумує вбити батька і зайняти його місце. Давид, зібравшись з силами, повернув своє царство, і

його люди почали переслідувати і знищувати людей Авесалома. Багато передумав за ті дні Давид, розуміючи, що розплачується за те, що сам колись посіяв у життя інших людей. Цар не хотів більше крові і жертв і тому наказав своїм людям: «Обережно будьте мені з моїм юнаком Авесаломом!» (2 Сам. 18:5).

Він хотів виправити становище і подарувати синові любов і турботу, яких той був позбавлений. І вісника з поля битви він зустрів запитанням: «Чи гаразд із моїм юнаком Авесаломом?» (2 Сам. 18:29). Вісник не знав нічого про сина, доповідав тільки про перемоги в битвах. З нетерпінням очікував Давид наступного гінця з лінії фронту.

Наступний гінець сказав: «Нехай прийме звістку мій пан цар, бо сьогодні визволив тебе Господь від руки всіх повстаючих на тебе» (2 Сам. 18:31). І сказав цар: «Чи гаразд із моїм юнаком Авесаломом?» (2 Сам. 18:32). Відповів вісник: «Нехай станеться, як тому юнакові, ворогам мого пана царя та всім, що повстали на тебе на зло!» (2 Сам. 18:32). Авесалом вбитий! «І затремтів цар, і вийшов на горішній поверх брами та й заплакав. А коли йшов, то так говорив: «Сину мій, Авесаломе, сину мій! Сину мій, Авесаломе! О, якби я був помер замість тебе, Авесаломе! Сину мій, сину мій!»» І того дня ця перемога обернулася на жалобу для всього народу» (2 Сам. 19:1, 3).

О, якби міг Давид все повернути назад: зустріч з Вірсавією, вбивство Урії, мертву дитину... О, якби тільки він знав, яку страшну ціну доведеться йому заплатити за вчинені гріхи! Як пізно іноді ми усвідомлюємо, що задоволення цьогочасних бажань обертається трагедією в житті наших дітей. Гріх перелюбу царя Давида став ланцюгом прокляття в житті його дітей.

Ті, хто підтримує гріховний зв'язок з чужими дружинами чи чоловіками, іноді і не підозрюють, чому хворіють і страждають їхні діти. Діти тих, хто наживається на продажу наркотиків для чужих дітей, самі стають наркоманами. А тих, хто наживається на алкоголі, стають алкозалежними. Те, що ми сіємо в чуже життя, ми завжди пожнемо у своєму.

Нехай приклад із життя царя Давида послужить нам всім уроком і залишиться тільки історією з його життя, ніколи не стане боєм та історією нашої долі. А якщо хтось, все таки, вже наламав дров, є Той, Хто помер заради всіх нас, щоб зруйнувати прокляття, розірвати кайдани рабства гріха і відпустити поневолених на волю.

Ісус Христос взяв гріх кожної людини на цій землі і помер за кожного з нас, щоб всякий гріх, вчинений в нашому житті, був прощений і анульований. Усвідом сьогоднішнього жертву, прийми своє прощення і нове життя — і більше не гріши.

Прабатько гармонії

Наш світ наповнений звуками — це і шелест листя, і спів птахів, і шум вітру, але лише людині дано дар створення музики. У словнику читаємо: «Музика — мистецтво струнного й узгодженого поєднання звуків...» У наш час музика стала «агресивною»: вона нав'язується, вносячи в життя божевільні ритми і не даючи можливості зупинитися, побути наодинці з собою, із Богом. То якою ж повинна бути справжня музика?

Ось що пише сучасний музичний критик Л. Любовський: «Наявність музичного слуху, естетичного смаку, навиків, необхідних композитору, ще не визначають творчий результат. Справжній твір народжується в результаті глибокого внутрішнього монологу композитора з самим собою і з Богом. Музика — богоданність...»

Дяка Богові, біля джерел церковної музики стоїть композитор-християнин, «обдарований божественним талантом чути гармонію небес». Його ім'я — Йоганн Себастьян Бах. Життя цієї прекрасної людини не можна назвати легким, але воно було підпорядковане одній меті — прославленню Господа через мистецтво струнного й узгодженого поєднання звуків».

Народився Йоганн Себастьян Бах 21 березня 1685 року в тюрінгському місті Ейзенах (Німеччина) в сім'ї придворного музиканта. Після смерті батька й матері, коли Баху було всього дев'ять років, його взяв до себе старший брат Христопор, органіст міста Ордруф. Йоганн Себастьян Бах походив з музично обдарованого роду. За два століття у фамільній хроніці Бахів нараховувалось понад 50 осіб, що мали вплив на розвиток німецької музики, але лише ім'я Йоганна Себастьяна пережило віки.

Щоб не обтяжувати сім'ю брата, Йоганн був змушений сам заробляти на життя. Завдяки чудовому голосу, грі на скрипці, органі, клавесині 15-річний підліток одержав місце співака хору при церкві в місті Лüneбург. Після закінчення школи в 1703 році він був призначений придворним музикантом в князю капелу у Веймарі, а потім його запросили на посаду органіста при церкві в Арнштадті.

Він всебічно оволодіває технікою і «секретом» органної і клавірної майстерності. Це переконливо засвідчило його дрезденське «змагання» з відомим музикантом того часу Луї Маршаном, який, почувши гру молодого Баха, злякався провалу і поспіхом вийшов.

В Арнштадті Бах вперше проявляється як композитор. Його пасхальна кантата «Ти не залишиш душі моєї в пеклі» багатьох привела в захват. У цьому місті він одружився зі своєю кузиною Марією Барбарою.

1705 року через брак коштів Бах пішки вирушає в Любек, щоб послухати гру відомого органіста Дітріха Букстехуде. Тут Бах, захоплений талантом великого маестро, замість дозволеної 28-денної відпустки проводить чотири місяці, через що був змушений покинути Арнштадт.

Ще не раз йому доведеться зніматися з місця в пошуках нової посади. Веймар, Кетен, Лейпциг — у всіх цих містах він пише божественну музику. У романі В. Одоєвського «Себастьян Бах» знаходимо цікаві рядки. «Нахтнення не приходило до нього поривами, тихим вогнем воно горіло в душі його вдома, у хорі учнів, у дружній розмові, за органом в храмі...»

З 1708 року в рукописах його партитур появляється звернення: «Ісусе, допоможи!». Було йому тоді всього лише 23 роки. Це сповідання віри він проніс через все своє життя, через всю свою творчість. На титульному листі збірника органних прелюдій він написав: «Єдиному Всевишньому Богу на славу, ближньому ж на навчання». Саме віра допомагала йому переносити труднощі і несприяттв сучасників.

За словами музичних критиків, «творчість Баха є вершиною церковного поліфонічного стилю, в його музиці вперше відтілюється єдність мелодії і гармонії в сучасному розумінні, так що Бетховен назвав Баха «прабатьком гармонії». По-

рівняно з творчістю Баха вся докласична музика здається позбавленою глибини, однолінійною.

Шедеврами духовної вокальної музики вважаються «Страсті за Іоанном», «Страсті за Матвієм», «Магніфікат» («Величає душа моя Господа»), «Висока меса», «Різдвяна ораторія». Масштаби цих творів грандіозні. Наприклад, у «Страстях за Матвієм» беруть участь три хори, два оркестри, два органи, солісти-вокалісти та інструменталисти.

«Страсті» розповідають про страждання Христа. Послідовно проходять події тасмної вечері, Гетсиманського саду, далі йдуть картини зради Юди, взяття Христа під варту, відступництво Петра, суд в Пилата і, нарешті, події Голгофи, що супроводжуються небесними ознаками. Через всі ці твори Бах проносить думку про відкупну жертву Христа, і тому найтрагічніші сцени сповнені надії і віри. Й. С. Бах завжди трепетно ставився до Святого Писання. У словах хоралів і мес він благоговійно намагався передати силу й красу Слова Божого.

У липні 1720 р. віра композитора піддалася серйозному випробуванню: померла дружина, залишивши йому семеро маленьких дітей. Але незабаром Бах знову одружився — з Анною Магдаліною Вількен, яка не тільки стала чудовою дружиною і матір'ю, але й своїми музичними обдаруваннями підтримувала чоловіка в його праці.

Від двох шлюбів у Баха було 20 дітей, багато з котрих успадкували прекрасні музичні здібності. Зрозуміла батьківська гордість композитора, коли в одному з листів він повідомляє, що може влаштувати концерт силами одної своєї сім'ї. Вчений-музикознавець С. О. Морозов так характеризує атмосферу його дому: «Воістину щось біблійне було владом величчя праця, а щастя батьківської сім'ї переживалося з днями й ночами журби й тривоги».

До останнього подиху Бах був життєрадісним, в його творчості не знайти жодного сліду занепаду чи втоми. Але напружена праця згубила його очі. Будучи сліпим протягом останніх трьох років життя, він диктував дружині, дітям свої нахтненні твори. Хорал «До престолу Твого підступаю» став для нього наче відхідною молитвою.

18 липня 1750 року Бах раптово прозрів, але тільки для того, щоб востане побачити своїх близьких. Через десять днів його очі зімкнулися вже навіки. Однак божественна музика, яку він подарував нам, не перестала звучати. Музикознавець О. В. Оссовський написав: «Й. С. Бах вірив у Бога і Йому служив своїм мистецтвом, і Йому ж він звів нерукотворний храм, що височіє над віками музичної історії. Бах великий, могутній, але він доступний, адже він людяний і простий. Найдивовижніший художник, він однаково сильний і в церкві, і на концерті, і вдома».

Наталія МОЗЖУХІНА.

Що могла, те зробила вона

«Ісус же сказав: «Залишіть її! Чого прикрість їй робите? Вона добрий учинок зробила Мені. Бо вбогих ви маєте завжди з собою, і коли схочете, можете їм робити добро, — Мене ж не постійно ви маєте. Що могла, те зробила вона: заздалегідь намастила Моє тіло на похорон... По правді кажу вам: де тільки ця Євангелія проповідувана буде в цілому світі, — на пам'ятку їй буде сказане й те, що зробила вона!» (Мр. 14:6-9).

Уявімо собі лікарів, що виходять з операційної і кажуть: «Ми зробили все, що могли». А тепер — адвоката, котрий після засідання суду повідомляє родичам підзахисного: «Я зробив усе, що міг». І нарешті, вчителя, що випускає важкий клас з тими ж словами.

Звичайно, ми змушені вірити таким словам, хоч якщо операція закінчилася печально, підсудний отримав максимальний термін, а із школярів випускного класу так нічого путнього й не вийшло, завжди здається, що було ще щось, що можна було зробити, але не зроблено.

Читаючи історію останніх днів земного життя Ісуса Христа, розумієш, що мало хто з Його оточення міг сказати: «Я зробив усе, що міг». Фактично, ніхто, окрім жінки, що не входила в число апостолів, але послужила Господу так, як не здогадався зробити жоден з братів.

Про цю відому подію написано в кількох Євангеліях. Матвій і Марко вказують на вчинок жінки, яка вилила на Ісуса дуже цінне миро, розбивши алябастрову пляшечку. Завдяки євангелісту Івану ми дізнаємось ім'я жінки з цієї історії — Марія (Ів. 12:3). Це дозволяє побачити подію в кількох ракурсах і уважно подивитися на деталі.

Вартість пляшечки з миром — 300 динаріїв. Один динарій — денний заробіток дорослого чоловіка. Жінці необхідно було працювати не один рік, щоб накопичити цю суму. Очевидно, це було найдорожче, що вона мала. І Марія без вагання вилила це на голову Ісуса. «... І пахощі мира наповнили дім!» (Ів. 12:3).

Віддавши найдорожче, жінка показала, що для неї найдорожче. В унісон до цього моменту можна згадати слова апостола Павла: «Але те, що для мене було за надбання, те ради Христа я за втрату вважав» (Фил. 3:7).

Марія не крапала по крапельці, а розбила пляшечку, щоб вилити зразу все. Часто люди у своєму служінні Богові і тим, що поруч, надто «економічні». Це стосується не лише фінансів, а й реальності, емоційного пориву, глибокого посвячення.

Деякі християни не скупляться на емоції в побутових ситуаціях, виявляють ревність і жертвенність, коли є певна матеріальна і кар'єрна перспектива, але, прийшовши до церкви, не дуже «перенапружуються». Думаю, це доречно порівняти з виливанням мира через вузький носик алябастрової пляшечки.

Але для Марії було неприйнятно «економити на Бозі». Вона вважала, що Ісус гідний всього найкращого, що й виразила своїм служінням.

«Нащо таке марнотратство?». Коли Марія служила Господу так незвично, можливо, й нестандартно, піднялася хвиля здивування і роздратування. Нащо таке марнотратство? Дивно, що великі фінанси, потрачені на задоволення власних потреб, не здаються марнотратством, а кошти, пожертвовані на служіння Господу, викликають осудження. Але важливо, все-таки, визначити пріоритети і «збирати скарби» не на землі, а в Небесному Царстві.

Одні служать, інші критикують та оцінюють. Цікаво, що в момент служіння Марії знайшлися ті, хто порадив вартість її «пожертвування» і визначив альтернативу його використання. «Бо можна було б це миро продати більше, як за три сотні динаріїв, і вбогим роздати» (Мр. 14:5).

Зауважте, що в іншому Євангелії апостол Іван дає коментар мотивації Юди, що промовив ці слова: «А це він

сказав не тому, що про вбогих журився, а тому, що був злодій; він мав скриньку на гроші, — і крав те, що вкидали» (Ів. 12:6).

На думку сучасних вчителів, люди в церкві діляться на дві категорії. Одні служать, інші — критикують. Робити одночасно і те й інше, як правило, досить складно.

Оцінка Ісуса була останньою і відрізнялася від оцінки Його учнів. Наш Господь і Спаситель оцінив служіння жінки зовсім не так, як апостоли. Але, читаючи текст Писання, важко позбутися враження, що деякий час Ісус мовчав, наче очікуючи оцінки від Своїх вірних послідовників, що провели з Ним не один рік разом. Але вони або мовчали, або критикували.

Можливо, мовчання Бога було випробуванням віри і мотивації Марії. Чи продовжить вона своє служіння, не зустрівши схвалення від людей? Вона продовжила, не збентежившись несприйняттям «поважних духовних авторитетів», якими напевно вважала апостолів.

І тоді заговорив Бог. Він одразу обірвав критику: «Залишіть її! Чого прикрість їй робите?».

Потім Він оцінив служіння цієї особливої жінки: «Вона добрий учинок зробила». Ісус зазначив, що служіння Марії було не для людей, а для Нього — «Вона добрий учинок зробила Мені». І наприкінці прозвучала ця висока оцінка: «Що могла, те зробила вона».

Жінка, на відміну від апостолів, не могла давати палких обіцянок і говорити гарні слова, не могла претендувати на місце справа чи зліва, розмакувати мечем для «захисту» Господа. Вона не могла зробити багато чого з того, що зробили чи могли зробити учні. Але при цьому Марія зробила все, що могла, — те, до чого спонукало її серце. І зробила це чудово.

Напевне, немає сенсу буквально порівнювати цю ситуацію з сучасністю, адже здається, що якби Ісус опинився тут, ми охоче кинули б Йому під ноги найкращі багатства, вилили б найдорожчіші пахощі і вже точно не осудили би тих, хто чинив би таке.

Але в нас, як це не парадоксально, як і раніше, залишається можливість опинитися на місці описаної в цій історії жінки. Апостол Павло, звертаючись до церкви в Коринті, говорить: «Ви — тіло Христове, а зосібна — ви члени!» (1 Кор. 12:27). Тобто, служачи один одному, ми служимо Тілу Христовому. Ще точніше виразив цю думку Сам Ісус, сказавши: «Що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, — те Мені ви вчинили» (Мт. 25:40).

У нас, як і раніше, залишається можливість наслідувати приклад жінки з цієї новозаповітної історії і зробити все, що ми можемо, послуживши церкві, братам і сестрам або навіть просто знедоленим, хворим, вдовам і сиротам в їх потребах. І тоді вірші з Євангелія від Марка не будуть здаватися безмежно далекими і недоступними.

Кілька десятиліть тому всесвітньо відома жінка Матір Тереза написала: «Оскільки ми не бачимо Христа, то не можемо виявити свою любов до Нього. Але ми бачимо свого ближнього і можемо зробити для нього те саме, що зробили би для Христа, якби Він став явним для нас. Тож будемо відкриті для Бога, щоб Він міг використати нас».

Цей заклик буде актуальним завжди. Тому робімо все, що можемо, для нашого Господа. І робімо все, що можемо, для тих, хто поруч з нами.

Олександр ШУЛЬГА.

Де знайти справжнього друга?

Я часто запитую себе: чи є на білому світі дружба? Мене не цікавлять відносини, коли дружба будується на вигоді, підпешуванні чи сліпому підкоренні фізичній силі. Для мене важливо знати, що тебе безумовно підтримають у скрутну хвилину.

Справжньою дружбою можна було б назвати сімейні стосунки — якби не промовиста статистика розлучень.

Одного разу я запитав себе: «А скільки разів ти сам зав'язував дружбу з людиною, яка була тобі потрібна з певних міркувань?». На жаль, довелося визнати, що так було чимало разів, але потім ця дружба розвивалася, як вранішній туман.

Намагаючись докопатися до істини, я згадав з історії, як трагічно загинув Юлій Цезар. Що ще потрібно було в житті Бруту — адже він був найкращим другом кесаря! Був — і зрадив в найважчу хвилину...

То де взяти принцип, на основі якого можна цілком покластися на людину? Як довірити їй відповідальну справу, велику суму грошей без розписки, своє життя, врешті-решт.

Розповідають, у роки війни існувала фронтова дружба, коли люди помирили

один за одного, прикривали відступ загону ціною свого життя! Але згадаймо і про штрафні батальйони, коли тим, хто злякався, підставляли до скроні дуло револьвера ті, хто вчора ділився з ними останнім куснем хліба.

Може, дружба існує в кримінальному світі? Адже це — організована злочинність. Але чи можна спрямувати самосвідомість людини до справжньої дружби там, де лунають постріли? Там, де живуть «за поняттями», де за будь-яку помилку ти — кандидат у покійники?

То чи є на білому світі дружба? Чому «наші» стріляють в «наших»? Чому гроші не можуть служити основою міцної дружби? Чому розпадаються сім'ї, які ще вчора були щасливими? Чому вчорашні друзі стають ворогами через дрібниці? Чому дружба буває настільки крихка, що східний мудрець сказав: «Той, хто побачив лише тінь друга, — найщасливіша людина».

Петро тричі відкріс від свого Учителя Ісуса Христа. Христос йому простив. Минув час — і апостол Петро пішов за Христа на смерть. І я усвідомив, що силою, здатною надихнути на відданість, може бути не холодне дуло зброї, а милість.

Так, юди іскаріоти існували в усі часи. Завжди будуть серед нас ті, хто не розуміє добра й моралі. Але чи можна виправдовувати свої неправильні вчинки ділами

цієї меншості з пошкодженим розумом? Адже знайти істину набагато важливіше, ніж марнувати дорогі хвилини життя і свою душу на дрібниці. А істина — проста! Вона полягає в умінні знайти хороше там, де все погано. Напевне, так поведуться з дітьми батьки. Хто може прощати більше за маму? Хто може жертвувати заради дитини так, як вона? Хто може любити сильніше, ніж мама? Напевне, мами більше за інших знають, що простити — це і значить любити по-справжньому.

Але хто вклав в серця матерів таку любов, яка не стоїть за спиною з «гвинтівкою»? І в найтяжчих життєвих обставинах ми можемо відкрити їм душу. Звідки вони дитини так, як вона? Хто може любити сильніше, ніж мама? Напевне, мами більше за інших знають, що простити — це і значить любити по-справжньому.

Де знайти справжнього друга, який, попри всі мої помилки, зумів би так прощати? Де знайти друга, якому можна вірити до останнього подиху?

Я не сумніваюся, що справжня дружба — безсмертна. Скільки би її не вбивали і не втоптували в болото, вона буде воскресати знову й знову. Бо любов у всі часи була могутнішою за смерть! Любов Господа Ісуса Христа незмінно посиляє промінь надії у найтемнішій пітьмі, пропонуючи нам вічну дружбу, благороднішу і чистішу за всі найкращі людські стосунки.

Сергій МАНАХОВ.

Теорія, що луснула

22 грудня 1938 року в кабінеті керівника музею міста Іст-Лондона у Південній Африці задзвонив телефон. Трохи втомлена міс Лейтмер зняла слухавку і почула голос капітана Гуса: «Я знову тут і маю щось для вас, міс Лейтмер. Ми стоїмо прямо в гавані. Приїжджайте, у нас дуже цікавий вантаж!».

Міс Лейтмер швидко замовила таксі і збігла по сходах вниз. Вона й не сподівалася, що капітан «Арістеї» знову щось привезе для неї. У нього добрий нюх на те, що їй потрібно: рідкісні рослини і тварини для виставок в її музеї. Який сорпріз він піднесе їй цього разу?».

Спершу її дещо розчарувала купа мертвої риби. Це були маленькі акули різних порід. Такі в неї вже є. Але що це? Якесь дивна риба — особливо велика луска, схожа на кисть плавники і загрозлива щелепа.

Капітан розсміявся, коли побачив, як міс Лейтмер видивилася на рибину. Але нічого не міг їй пояснити. Навіть такий старий морський вовк, як він, у житті не бачив подібної риби. Доведеться шукати фахівця, щоб з'ясувати, що за риба потрапила в сіті.

Капітан зважив знахідку — маленька, кілограмів на 56. Запакував її в

старий мішок і вмістив у багажнику таксі. Дорогою додому міс Лейтмер мучило запитання: що це за штучка? У бібліотеці музею вона перерила всю літературу — нема ні натяку на цей вид риби.

Можливо, це риба, про яку і самі спеціалісти не знають? Міс Лейтмер препарує рибу. А потім на деякий час залишає її і починає писати листа. Адресат — найвідоміший знавець риб Південної Африки доктор Джеймс Сміт. Вона описує рибину і додає незграбний малюнок.

«При погляді на цей малюнок, — напише пізніше доктор Сміт, — у моему мозку ніби бомба вибухнула». Він тут же згадав, що бачив таку рибу у книзі про тварин, що вимерли 400 мільйонів років тому. Хвіст, плавці, луска і костистий живіт зловленої риби точнісінько такі, як у кистеперих. Вони відомі вченим лише в скам'янілостях. За даними науки, ця риба близько 400 мільйонів років тому водилася в усіх морях світу. І повністю вимерла близько 60 мільйонів років тому. Але ж не занесло цю рибину до рибальського судна з доісторичних часів?

Доктор Сміт так розхвилювався, що не міг спати. Коли він приїхав до музею Іст-Лондона, одного його погляду вистачило, щоб розвіялися будь-які сумніви. Це була кистепера! І якби він не бачив її власними

очима, то ніколи б не повірив. Ця кистепера ні на краплину не змінилася!

Оскільки капітан спіймав її в гирлі ріки Шалумни, а зробила відкриття міс Лейтмер, перша кистепера отримала назву *Iatimeria shalumnas*.

Тільки через 14 років, у 1952-му, у сіті потрапила ще одна така риба — «з минулого». На сьогодні їх вивлєно понад сотню, більшість — в околицях Коморських островів. І цим було завдано великого удару прихильникам теорії еволюції. Дарвін запевняв, що, власне, саме від кистеперої риби походять всі чотириногі. І в кінцевому підсумку — людина. І ось на тобі — цього «предка» знаходять живісіньким. При цьому без будь-яких змін, без слідів еволюції. І якщо порівняти «портрети» предків, що стали каменем, з сучасними рибинами, — то їх не відрізнити!

Теорія еволюції, як відомо, стверджує, що всі види живих істот розвивалися ступенево, з одної-єдиної «протоклітини». Мовляв, ця «протоклітина» відчула поштовх до дальшого розвитку і почала свій довгий, важкий шлях крізь мільйони років. Шлях, який закінчиться вершиною — homo sapiens. Хто не бачив тих картинок, що демонструють мавпоподібних і людиномавп, які добираються до сучасної людини. І раптом виявилось, що ті дикуни з фантастичної картинки, які щойно пересувалися на чотирьох кінцівках і знезацька випрямили, не мають нічого спільного з дійсністю.

Сміх продовжує життя

На кожную подію в історії людства в цілому і в житті кожної людини зокрема можна поглянути з двох позицій: песимістичної і оптимістичної. Можна побачити те, що ця подія нам дала, а можна побачити, що вона може дати. Песимісти завжди думають, що склянка наполовину порожня. Оптимісти, навпаки, думають, що склянка наполовину повна. «Для мене склянка завжди буде наполовину повна. Отрутою», — жартував маленький єврейський комік з Нью-Йорка Вуді Аллен, дотримуючись старої єврейської традиції — жартувати завжди.

Жартувати над речами, над котрими, здавалось би, ну ніяк не можна жартувати. І навіть коли серце розривається від безвиході, євреї завжди знайдуть над чим посміятися.

У свято Пурим прийнято безтурботно веселитися і посилати один одному подарунки. Але мало хто задумується, що Пурим повинен був стати найчорнішим днем в історії єврейського народу. Того дня мала вибухнути катастрофа, що за своїми масштабами перевершила б навіть Голокост. Саме того дня радник царя Ар-

таксерка Гаман планував знищити євреїв як націю, і за наказом царя жоден єврей не мав права виявити йому спротив.

Причому звинувачення, яке використав Гаман для схвалення царя на свій бік, було старим, як світ. «Євреї не такі, як всі, вони неправильні, тому їх треба знищити, та й хабар за це я готовий дати». Не дивно, що цар погодився. Та й яка різниця — народом більше, народом менше. Все одно перенаселення в Сузах.

Але євреї іронічно усміхаються, згадуючи події того року: «Од Авіну хай, ам Ізраїль хай» («Поки Господь Бог наш живий, народ Ізраїлю живий!»).

З того моменту, як Гаман прийняв рішення знищити євреїв, він постійно потрапляв в неприємні ситуації через свою амбіційність. То доводиться віддавати своєму ворогу почесні, які він хотів для себе. То над ним насміхався друзі, мовляв, єврей Мордехай все одно тобі не вклоняється.

І навіть закінчилася вся ця історія в дусі модного нині в Голлівуді «чорного гумору». Цар не так зрозумів Гамана, і той навіть не встиг сказати: «Це не те, що ви думаєте, ваша величність, я все поясню!», як Гамана повісили. Причому на тій самій шибениці, яку він

наказав приготувати для свого ворога.

Господь мовби кепкував над Гаманом, показуючи, що всі людські зусилля нічого не варті порівняно з Його силою. Тому євреї і можуть собі дозволити безтурботно радіти цього дня. І багато-багато років підряд розігрують цього дня один і той же спектакль — пурімшпіль. Вони досі сміються над Гаманом і захоплюються відвагою Мордехая, мужністю цариці Естер і простою Артаксеркса.

Як можна дві з половиною тисячі років сміятися над одним і тим же? Адже жарт, розказаний двічі, від цього не стане удвоє смішнішим.

Давньоеврейська мудрість говорить: «Гаманів багато, а Пурім один». І коли приходить новий Гаман, євреї знають, що вони будуть сміятися, тому що «од Авіну хай, ам Ізраїль хай». І грають щоразу старий спектакль з новими акторами, в яких глядач впізнає все нових й нових Гаманів.

Загальний атмосфері свята сприяє іронічне частування — трикутні піржки з маком, «вуха Гамана». Та й частенько Гамана зображували з осличими вухами, кепкуючи, таким чином, над образом впертого дурня, який не бажав думати і виставляв напоказ свою дурість та ще й пишався нею.

Кажуть, сміх продовжує життя. А для євреїв сміх — це ще й питання виживання.

Арина КОЧАНОВА.

Секрет мудрості

Американські вчені з'ясували, що з віком людина стає розумнішою і розсудливішою, тому що її мозок починає працювати на повну силу. Причому пік інтелектуальної активності припадає на 50-70 років. Такі сенсаційні результати роботи дослідниці Барбари Стоуч.

Традиційно вважалося, що з часом розумова діяльність згасає, адже нейрони — клітини головного мозку поступово відмирають, і до

кінця життя людина втрачає до 30 відсотків нейронів. Однак в ході останніх досліджень з'ясувалось, що це зовсім не так: клітини головного мозку не помирають. Можуть бути втрачені зв'язки між ними, але тільки тоді, коли людина їх ніяк не задіює.

При цьому з часом в головному мозку збільшується кількість мієліну — речовини, яка змушує сигнал швидше проходити між нейронами. За рахунок цього загальна інтелектуальна сила мозку підвищується до 3000 відсотків порівняно з середнім

показником. А пік активності виробництва мієліну припадає на 60-літній вік і старший.

Окрім того, якщо до 50 років між двома півкулями головного мозку існує жорсткий «поділ праці» і кожна з них виконує строго певні функції, то після 50-ти людина може використовувати обидві частини мозку одночасно. Це дозволяє їй вирішувати значно складніші завдання.

На розумовій діяльності позначається і життєвий досвід дорослих і літніх людей. Вони менше піддані емоціям, ніж молоді. Як заявив професор Університету Каліфорнії Філіп Джейс, «мозок людини, за плечима якої десятиліття життя, менш імпульсивний і більш раціональний». На його думку, це й можна назвати мудрістю.

Проте пік інтелектуальної активності має і свої негативні сторони. Через велику кількість інформації, яка накопичилася за багато років, оперативна пам'ять переповнюється, і це призводить до забудькуватості і неувважності.

NEWSru.com

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР — 18.30.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

Християнська церква

www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів,
вул. І. Блажневич, 14 (уч. № 52)
Чекаємо вас!

Знову в Івано-Франківську! "Майкл Готт Інтернешнл"

Вивчайте Англійську з американцями

з 13 по 23 жовтня 2014
20-ГОДИННИЙ ІНТЕРАКТИВНИЙ КУРС АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

www.mgi4ua.com

Обмежений набір -
реєструйтеся на сайті або
дзвоніть нам вже сьогодні!

Благодійна акція:
навчання - безкоштовне,
вік - від 16 років і старше
реєстрація - 40 грн.

098 721-70-27
093 905-05-71
(0342) 50-10-21

м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1

Благодійна акція ліцензуванню не підлягає

Міжнародний Форум «Новомедіа»

Нові медіа і вічні цінності

Київ / 7-9 листопада / 2014

**ПРАВДА
ПЕРЕМАГАЄ**

Мобілізація журналістів,
редакторів, блогерів

Найкращі спікери, майстер-класи,
дебати, презентації, церемонія нагородження,
ярмарок вакансій, нові контакти

www.NovomediaForum.org +38 (044) 223-66-80

f b t v /novomediaforum

ЗАПИШІТЬСЯ ЗАВЧАСНО!

ЗАПРОШУЄМО

на служіння в церквах християн віри євангельської:
Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлеєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.)
НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;
ЧЕРВОНІ ГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10;
НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ — 10, ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 18 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma,
НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)

Субота: 18:00
(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

http://www.salvaciondedios.com
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

**ХРИСТІЯНСЬКІ
РАДІОПЕРЕДАЧІ**

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ
о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА
о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ
о 21.30 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірую»
о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилях «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

**ЗАПРОШУЄМО
на Богослужіння
в Івано-Франківській церкві
християн віри євангельської:**

ЩОСЕРЕДИ —
о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ —
о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА —
молодіжне
служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 10 (189)
жовтень 2014 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська
місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.